

OKTÓBER 19., HÉTFŐ

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

(Az ülést 17.05-kor megnyitják.)

1. Az ülészak folytatása

Elnök. – Az Európai Parlament 2009. október 8-án berekesztett ülészakát ezennel megnyitom.

2. Az Elnök. nyilatkozata

Elnök. – Hölgyeim és uraim, szeretnék pár szót szólni az ülészak megkezdése előtt. Ahogy Önök is tudják, 10 nappal ezelőtt Lech Kaczyński, Lengyelország elnöke aláírta a Lisszaboni Szerződést. Úgy gondolom, hogy egy lépéssel közelebb kerültünk a ratifikációs eljárás befejezéséhez. Biztos vagyok abban is, hogy a ratifikációt a Cseh Köztársaság is hamarosan befejezi.

Szeretném Önöket tájékoztatni arról, hogy ezen a héten, kedden, 15 órakor kerül sor a kérdések órájára, amelyen részt vesz José Manuel Barroso, az Európai Bizottság elnöke. A mostani vita jelentős intézményi változást jelent. Számottevően javítja majd az Európai Parlament Bizottsággal való közös munkáját. Ezzel kapcsolatban a politikai csoportok elnökeivel és Barroso elnök úrral dolgoztam, és örülök, hogy az új eljárás a strasbourgi plenáris ülések állandó eleme lesz. Biztos vagyok benne, hogy ennek köszönhetően a vitáink élénkebbek, és a tárgyalások őszintébbek lesznek.

Hölgyeim és uraim, október 10-én szemtanúi lehettünk a halálbüntetés eltörlése nemzetközi napjának. 2007 óta ezen a napon ünnepeljük a halálbüntetés elleni európai napot, amikor határozottságunkat és elkötelezettségünket demonstráljuk ezen embertelen gyakorlat ellen. Bemutatjuk az egész világra kiterjedő moratóriumot támogató álláspontunkat is, amely megfelel a Parlament egyik 2007-es állásfoglalásában tett nyilatkozatának és az ENSZ Közgyűlése állásfoglalásának is.

Egy október 9-i sajtóközleményben a saját nevemben és az Európai Parlament nevében hangsúlyoztam a halálbüntetés nélküli Európa létrehozása és a halálbüntetés világszerte történő eltörlése iránti elkötelezettségünket. Ez közös kötelezettségünk. Sajnos még mindig van egy európai ország, ahol kiszabnak és végrehajtanak halálbüntetést. Ez az ország Fehéroroszország. Elítéljük az iráni kivégzéseket, és aggodalmunkat fejezzük ki azon irániak iránt, akiket a júniusi elnökválasztást kísérő tüntetéseket követően ítélték halálra. Mindenekelőtt ellenezzük a fiatakorúak halálra ítéletét, és szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy idén ünnepeljük a gyermekek jogairól szóló egyezmény 20. évfordulóját, amely kifejezetten tiltja a kiskorúak kivégzését.

Továbbra is eltökélten kell fellépniünk a halálbüntetés ellen, és határozottan ki kell mondanunk a véleményünket a halálbüntetés alkalmazásának világszerte előforduló eseteiről. Zavarók a közelmúltbeli események Kínában, ahol 12 embert ítélték halálra a Hsziancsiang tartománybeli Urumcsi városban kitört etnikai zavargások és erőszak miatt. A júniusi zavargások során elkövetett súlyos bűncselekmények ellenére felszólítjuk a kínai hatóságokat a tisztességes tárgyalási eljárások normáinak betartására. Továbbá nyugtalanítanak minket a halálbüntetés kihirdetésével és végrehajtásával kapcsolatos esetek az Egyesült Államokban, kifejezetten Ohio államban, ahol számos alkalommal elhalasztották a kivégzést a méreginjekció sikertelen beadása miatt.

Szeretném megismételni kérésünket minden olyan országhoz, amely még alkalmazza a halálbüntetést, hogy azt törölje el büntető törvénykönyvéből, vagy annak eltörlésére várva rendeljen el moratóriumot a halálbüntetések kihirdetésére és végrehajtására.

(Taps)

3. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

4. A Parlament álláspontjaival és állásfoglalásaival kapcsolatos további intézkedések: lásd a jegyzőkönyvet

5. A Parlament tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

6. A bizottságok és a küldöttségek tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

7. Szóbeli választ igénylő kérdések és írásbeli nyilatkozatok (benyújtás): lásd a jegyzőkönyvet

8. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

9. Egyes dokumentumokra vonatkozó határozatok: lásd a jegyzőkönyvet

10. Petíciók: lásd a jegyzőkönyvet

11. Előirányzatok átcsoportosítása: lásd a jegyzőkönyvet

12. Együttdöntéssel elfogadott jogi aktusok aláírása: lásd a jegyzőkönyvet

13. Függőben hagyott kérdések (az eljárási szabályzat 214. cikke): lásd a jegyzőkönyvet

14. Sürgősségi eljárásra irányuló kérelem: lásd a jegyzőkönyvet

15. Ügyrend

Elnök. – Kiosztásra került a napirendtervezet végső változata, amelyet az eljárási szabályzat 137. cikke alapján az Elnökök Értekezletének 2009. október 15-i, csütörtöki ülése készített el.

Hétfő:

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Tisztelt elnök úr! Felszólalásom a hétfői napirenddel kapcsolatos.

A kiadott napirendtervezet, amelyet az előtt a dokumentum előtt kaptunk meg, amelyről szavaznunk kellett, úgy vélem, a parlamenti mentelmi joggal kapcsolatos három ügy vitáját tartalmazta. Ezek a parlamenti mentelmi joggal kapcsolatos esetek rendkívül fontosak, mert lehet, hogy kapcsolatban vannak egy olyan képviselő mentelmi jogának gyakorlási szabadságával, aki ki van téve a kormány politikai rosszindulatának vagy a bíróságok politikai rosszindulatának vagy az ügyészek keresztül a kormány által irányított bíróságok politikai rosszindulatának.

Megjegyzem, hogy ezek az ügyek már nem képezik a vita tárgyát, és ezt rendkívül sajnálatosnak tartom. Mindösszesen egy vita nélküli szavazás maradt, melynek tárgya Wallis asszony jelentése, amely Siwiec úr mentelmi jogáról szól. Ez a vita nélküli szavazás nem engedélyez felszólalásokat, így nem engedélyezi a szóban forgó képviselőnek, hogy elmondja véleményét társai, képviselőtársai előtt. Ezt rendkívül sajnálatosnak tartom.

Befejezésül pár szót szólok képviselőtársunk, Speroni úr jelentéséről, amelyet igen nagy többséggel fogadtak el – azt hiszem, majdnem a teljes Parlament –, és amely a francia hatóságok hozzáállásáról szól, akik megtagadták Marchiani úrtól, volt képviselőtársunktól a mentelmi jogi védelmet a telefonlehallgatással kapcsolatban, miközben ezt a mentelmi jogot garantálják a nemzeti parlamentek képviselőinek.

Szeretném megtudni, mi történt Speroni úr jelentésének ajánlásaival, és különösen azzal a panasszal, amelyet az Európai Közösségek Bíróságának kellett benyújtanunk.

Elnök. – Nem kérvényeztek parlamenti mentelmi jogról lefolytatandó vitát. Ezért a témával kapcsolatos szavazásra holnap kerül sor. Ha lett volna kérelem, akkor máshogyan kezeltük volna a kérdést. Nincsen a témával kapcsolatos vita a napirenden indítvány hiányában.

Kedd:

Nem érkezett módosító javaslat.

Szerda:

Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport az Olaszország és az Európai Unió egyéb tagállamainak információhoz való szabad hozzáféréséről szóló állásfoglalás-tervezetek címmódosítási kérelmével fordult hozzám. A módosított cím a következő lenne: Az információhoz való szabad hozzáférés az Európai Unióban.

Simon Busuttill, a PPE képviselőcsoport nevében. – (MT) Tisztelt elnök úr! Az előző hónapban erről az állásfoglalásról tartott vita során kialakult közös álláspont az volt, hogy meg kell vitatnunk a véleménynyilvánítás szabadságának témáját, nemcsak Európára, hanem azon kívülre vonatkozóan is. Viszont, elnök úr, nem vezethetünk hadjáratot egyetlen ország ellen. Az állásfoglalás Olaszországgal kapcsolatos ügye lényegében egy nemzeti politikai vita, és mi mint az Európai Parlament nem avatkozhatunk be egy ilyen vitába. Ha az Olaszország szót benne hagyjuk az állásfoglalás címében, akkor valamiféle magasabb szintű bíróság szerepét vállalnánk fel, pedig nem vagyunk az, és ezzel aláásnánk intézményünk tekintélyét és az intézményünk iránti tiszteletet.

Támogatjuk Európában és azon túl is a véleménynyilvánítás szabadságát, ezért felkérünk mindenkit, aki valóban a mellett van, hogy a világon mindenütt érvényesüljön a véleménynyilvánítás szabadsága, hogy szavazzon az állásfoglalás címének módosítása mellett.

Manfred Weber, a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök úr! Támogatom ezt az indítványt, és felszólalok mellette.

Nem minden európai kérdés tartozik Európára. Szubszidiaritást gyakorlunk, és mi, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport tagjai bízunk a római parlamenti kollégáinkban és a római bíróságokban, az olaszországi bíróságokban, amelyek függetlenül is képesek határozatot hozni arról, hogy mi jó, és mi nem Olaszországnak. Az olasz parlament épp most bizonyította be, hogy független. Boldogan megvitatjuk a véleménynyilvánítás szabadságát, de akkor meg kell vitatnunk a véleménynyilvánítás szabadságát az Európai Unióra vonatkoztatva is. Ennek egyértelműnek kell lennie az indítványban és annak címében, ezért kérjük az indítványunk támogatását.

Hannes Swoboda, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök úr! Meglehetősen elkeserítő az, amit látok. Egyértelműen megmondtuk előzetesen, hogy ez az olasz ügygel kezdődött, de nem erre akarunk összpontosítani. Valami általánosat szeretnénk mondani az európai véleménynyilvánítási szabadságról. Ezért választottuk ezt a címet. Egy olyan ügyről szól, amely Olaszországban kezdődött, de általános kijelentéseket is tartalmaz.

Nem kell mindent megtennünk. Heteken keresztül megpróbáltuk a kiindító esetet az egyik fél oldalára helyezni. Legalább legyünk őszinték: ha azt mondják, hogy Berlusconit akarjuk megvédeni, tegyen bármit is, akkor az egy őszinte vélemény. De most úgy viselkednek, mintha semlegesek, objektívek akarnának lenni. Maradjon meg ez a cím. Az lenne ésszerű.

(Taps)

(A Parlament elutasítja a javaslatot)

Csütörtök:

Nem érkezett módosító javaslat.

(Az ügyszrendet elfogadják) ⁽¹⁾

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Tisztelt elnök úr! Lenne egy rövid megjegyzésem és egy kéréssem Önhöz: csütörtökön, sok egyéb dolog mellett, az iráni szörnyű halálbüntetéseket vitatjuk meg, amelyek teljességgel elfogadhatatlanok, és amelyeket sokszor olyan úgynevezett bűncselekményekért szabnak ki, amelyek ellen, saját igazságérzetünk alapján, büntetőeljárást sem indítanánk.

Meg kellene ragadnunk az alkalmat, hogy egyértelműen kimondjuk, és Önnek lehetőséget kellene találnia elmondani, például a Tanácsban, hogy mivel mi az erőszak ellen vagyunk, általában véve elítéljük a terrorista erőszakot, még ha az az iráni kormányzati szervek ellen irányul is. Azt hiszem, hogy objektív állásfoglalásunk erősebb lenne, ha egyértelműen kimondanánk: a 42 ember életét követelő támadás nincs összhangban a politikánkkal. Elvi okokból vagyunk az erőszak, a halálbüntetés és a terrorista erőszak ellen.

16. Egyperces felszólalások fontos politikai kérdésekben

Elnök. – A következő napirendi pont a fontos politikai kérdéseket érintő egyperces felszólalások.

Arturs Krišjānis Kariņš (PPE). – (LV) Tisztelt elnök úr! Az egész Európai Unió érzi a globális gazdasági válság hatását, de a recesszió legsúlyosabban a balti államokat érintette. Ezen államok számára a gazdasági válságból való kiút szorosan összefügg az euróra való teljes áttéréssel. Habár 2005 óta a balti pénznemeket közvetlenül az euróhoz rögzítették, a hivatalos maastrichti kritériumok miatt még mindig nem csatlakozhatnak teljes mértékben az euróövezethez. Tehát itt arról van szó, hogy a balti államok az Európai Központi Bank alacsony kamatláb-politikája miatt szenvednek, amely miatt a hitelek és az ingatlanbuborékok kritikus ponthoz értek, viszont meg vannak fosztva attól, hogy az árfolyam-stabilitás valódi gyümölcsseit élvezhessék. Felkérem önt, hogy olyan politikai döntést hozzon, miszerint kivételes alapon be lehessen vezetni az eurót a balti államokban. Ezen államok kisméretű gazdaságai nem veszélyeztetik az euróövezetet. A régiót instabilitás fenyegeti, ha ezek az országok az euróövezeten kívül maradnak. Köszönöm a figyelmet.

Alexander Mirsky (S&D). – (LV) Tisztelt hölgyeim és uraim, elnök úr! Szeretném felhívni a figyelmüket a Lett Köztársaság veszélyes gazdasági helyzetére. Egy jelenlegi terv szerint az ország a kórházak felét bezárja. Egyes régiókban a munkanélküliség aránya 25 százalék. Latgale-ben a dolgozók felét küldték el. A rendőrök, a tanárok és az orvosok 30 százaléka veszítette el munkahelyét. Az adókat emelő adóreformok a gazdaság teljes összeomlásához vezetnek majd. Ebben a helyzetben Lettországnak támogatás helyett hiteleket nyújtanak, amelyek tovább nyirbálják az eleve nagyon kicsi költségvetését. A helyzet addig fajult, hogy egyes svéd miniszterek szó szerint zsarolják a lett kormányt a finanszírozás csökkentését követelve. Ezek mind társadalmi robbanáshoz vezettek...

Luigi de Magistris (ALDE). – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Úgy gondolom, hogy a Parlamentnek nagyon komolyan kell foglalkoznia az ENSZ Élelmezési és Mezőgazdasági Szervezetének legutóbbi jelentésével.

Miközben egyes kormányok az Európai Unióban, legutóbb az olasz kormány, a bevándorlást továbbra is büntetendő cselekménynek minősítik, megsértik a menedékjogot, és válogatás nélkül megtagadják az országukba való belépést, úgy gondolom, hogy erős együttműködésre van szükségünk, mivel szűgyen, hogy még mindig létezik a FAO által leírt mértékű szegénység Afrikában, Közel-Keleten és Ázsiában. Az együttműködés nem értelmetlen projektek végrehajtását jelenti, amelyek ugyanazoknak a régi vállalatoknak teremtenek üzleti tevékenységet, hanem azt, hogy segítséget nyújtunk ezeknek az országoknak önállóvá válni.

Egy másik szűgyenletes dolog, amivel a Parlamentnek foglalkoznia kell, az a víz privatizációja. Ebben a folyamatban az EU bizonyos kormányai részt vesznek. A víz olyan erőforrás, amely mindenkié; egy alapvető erőforrás, és nem a multinacionális vállalatok javát szolgáló áru.

Karima Delli (Verts/ALE). – (FR) Tisztelt elnök úr! Beszédemben az európai munkafeltételek romlásáról szeretnék szólni.

(1) Az ügyszrend további módosításai: lásd a Jegyzőkönyvet

Ma a világ dolgozóinak közel a fele kevesebb mint két dollárt keres naponta. Még most is 12,3 millió ember a rabszolgaság áldozata, és több mint 200 millió gyermeket kényszerítenek munkára. Európában a dolgozó szegények száma napról napra növekszik, és a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet évente 160 000 halálesetet hoz összefüggésbe a megelőzés hiányával.

E tekintetben szeretném kihangsúlyozni felelősségünket azok iránt, akiket megfosztottak állásuktól és szociális jogaiktól, akik nem megfelelő munkakörülmények között dolgoznak, az iránt a több millió dolgozó iránt, akik testi vagy szellemi betegségtől szenvednek, akik időnként öngyilkosságba kergetnek, vagy akik a munkakörülményeiknek köszönhetően rákban vagy krónikus betegségekben szenvednek. Itt az ideje, hogy szakítsunk azzal a hiedelemmel, miszerint keményebben kell dolgozni, vessünk véget a rövid távú, profitért vívott versenynek és a versengésnek. A tisztességes munkához való jog garantálásának és a munkajog erősítésének az Unió legfontosabb prioritásai között kell szerepelnie a következő 10 évben.

Janusz Wojciechowski (ECR) – (PL) Tisztelt elnök úr! Az Élelmezési és Mezőgazdasági Szervezet nemrég kiadott jelentésében az szerepel, hogy a világ élelmiszer-termelésének legalább 70 százalékkal kell emelkednie 2050-re, különben az emberiséget éhínség fenyegeti. Ez egy nyilvánvaló igazság megerősítése. Köztudott, hogy a világ lakosainak száma egyre nő, míg a rendelkezésre álló, megművelhető földterület mérete egyre csökken. Eközben az Európai Unió agrárpolitikája, a piaci elvek betartásának és a mezőgazdasági versenyképesség javításának álarcja mögé bújva, szisztematikusan csökkenti a mezőgazdasági termelést annak majdnem minden ágazatában. A világtendenciákat figyelembe véve lehetséges, hogy ez a politika halálosnak bizonyul, és éhezéshoz vezet a nem is oly távoli jövőben.

Úgy gondolom, hogy az Európai Unióban alapvető változásra van szükség a mezőgazdaság és problémáinak politikai megközelítésében. Törődnünk kell kontinensünk élelmezésbiztonságával. Elég legyen a mezőgazdaságot korlátozó politikából, mert az egy olyan rövidlátó politika, amely híján van minden képzelőerőnek.

Bairbre de Brún (GUE/NGL) – (GA) Tisztelt elnök úr! Körülbelül három évvel ezelőtt a brit kormány kötelezettséget vállalt, hogy hatályba helyez egy ír nyelvről szóló törvényt az Észak-Írországon használt ír nyelv védelméért és fejlesztéséért. Az ír nyelvűek jogait védő törvény fontos részét képezi a béketeremtő és megbékélési folyamatnak.

Mint ilyennek az ír nyelvnek ugyanazt a jogszabályi védelmet kell élveznie, mint a dél-írországi, skóciai és walesi anyanyelveknek.

Három év telt el, de a törvény még mindig nincs érvényben.

Nagyra értékelném, ha Ön, elnök úr, beszélne a belfasti hatalommegosztó szervvel a soknyelvűség fontosságáról és hatásáról általánosságban.

Tizenegy év telt el nagypénteki megállapodás és három év a St. Andrews-i megállapodás aláírása óta, ezért sürgősen hatályba kell helyezni egy ír nyelvről szóló törvényt az Észak-Írországon élő ír nyelvűek jogainak normalizálása érdekében.

Elnök. – Köszönöm.

Kérem, nyújtsa be az üggyel kapcsolatos írásos kérelmét.

John Bufton (EFD) – Tisztelt elnök úr! Jelenleg Wales az EU-s finanszírozás egyik legfőbb kedvezményezettje a 2007-2013 közötti strukturális alapok programja értelmében. A pénzt leginkább a fenntartható gazdasági növekedés fejlesztésére és munkahelyteremtésre használják fel. Nyugat-Wales és a Völgyek kapják a legnagyobb támogatást az aktuális strukturális alapok értelmében, és ez teljes joggal történik így.

Sokan az Egyesült Királyságot gazdag helynek tekintik. De csak kevesen ismerik a szegénység és a munkanélküliség valódi mértékét Walesben. A Völgyek elpusztultak a nagy társaságok bezárásával, amelyek egykoron a szilárd, keményen dolgozó közösségek gerincét alkották. Ma már nem üzemelnek a bányák. A helyükre épült gyárak pedig kiszervezik a munkát a tengeren túlra. Azok a közösségek, akiknek ez a munka volt a megélhetésük, nemcsak az állásukat veszítették el, hanem céltudatosságukat és hovatartozásukat is.

Ahogy egyre több és több ország kíván csatlakozni az EU-hoz, attól félek, hogy a Wales számára szükséges támogatást az újabb tagországok kapják meg. Nyomatékosan javaslom a Bizottságnak és a Tanácsnak, hogy bizonyosodjon meg arról, hogy Wales megfelelő finanszírozást kap egy erős átmeneti megegyezést követően, amikor a strukturális alapok jelenlegi fordulója lejár 2013-ban.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Tisztelt elnök úr! A rendkívül veszélyes temelíni atomerőmű, ahol már 127 baleset történt 2000 óta, nagyon közel van Felső-Ausztriához, ahonnan jómagam is származom, és van még egy atomerőmű Mohiban, a Szlovák Köztársaságban, amely pedig Bécshez van közel. Ezek együttesen a szovjet tervezés és az amerikai kialakítás kellemetlen elegyét adják. Jogi szempontból az egész ügy problémás, mivel egyik országban sem végeznek az európai jogszabályoknak megfelelő környezeti hatásvizsgálatot. Az eljárásban részt vevő feleknek nincs lehetőségük elérni a végső határozat bírósági felülvizsgálatát. Ez ellentétes a környezeti hatásvizsgálatokról szóló közösségi irányelv 10. cikkével.

Szeretném megragadni az alkalmat, hogy felszólítsam a közösséget az építési projekt határozott ellenzésére.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Tisztelt elnök úr! Mivel a dohai forduló tárgyalásai folytatódnak, és egyre intenzívebbé válnak, valamint a november végén Genfben tartandó WTO Miniszteri Konferenciára való készülődés már elkezdődött, részletes vitára szólítjuk fel a Bizottságot, hogy közösen döntsünk az Európai Unió tárgyalási pozíciójáról a Lisszaboni Szerződés végrehajtásának fényében. Arra is felkérjük a Bizottságot, hogy a mezőgazdasági ágazat vonatkozásában teljes mértékben tartsa tiszteletben tárgyalási mandátumát, és bármilyen ajánlatot is tesz, azzal nem fenyegetheti a jövőbeli reformokat, konkrétan szólva nem hiúsíthatja meg a felülvizsgálatot 2013-ban. Másképpen fogalmazva, nem akarjuk a közös mezőgazdasági politika idő előtti reformját a hátsó ajtón beengedni, vagy azt felülről kikényszeríteni.

Alajos Mészáros (PPE). – (HU) Elnök úr! Dicséretes, ha egy politikus minél több előnyt akar szerezni országa számára. Ezt tesszük mindannyian választóink érdekeit tartva szemünk előtt. Az előnyszerzés azonban nem mehet mások rovására, és semmiképp sem lehet zsarolás eredménye.

Václav Klaus cseh államfőnek a Lisszaboni Szerződést akadályozó taktikája mindannyiunkat megdöbbentett. A reformként indult politikus olyan követelésekkel állt elő, ami hozzá és országához egyaránt méltatlan. Elfogadhatatlannak tartom a Lisszaboni Szerződés aláírását a beneši dekrétumok sérthetlenségéhez kötni. Az 1945-ben született beneši dekrétumok az európai jogrend számára idegen kollektív bűnösség elvét alkalmazták, és ennek értelmében ártatlan civil lakosok millióit fosztották meg állampolgárságuktól és telepítették ki erőszakosan szülőföldjükről csupán azért, mert az anyanyelvük német vagy magyar volt.

Európai jogrendünk értelmében az emberi jogok, a személyes szabadság megsértését semmilyen formában nem támogathatjuk. Václav Klaus pedig ezt követeli tőlünk

Chrysoula Paliadeli (S&D). – (EL) Tisztelt elnök úr! Athanasios Lerounis, a „Görög Önkéntesek” nem kormányzati szervezet elnökének közelmúltbeli elrablása volt az utolsó emberrablás abban a sorozatban, amely a Pakisztán és Afganisztán közötti kaotikus helyzetű területen történt. Elraboltak lengyel, brit, spanyol, kínai és kanadai állampolgárokat is, akiknek a többsége nem menekült meg a haláltól. A Kafrisztán nevű – a név jelentése: „hitetlenek földje” – terület lakói elveikért, hagyományaikért és szokásaikért harcolnak egy ellenséges környezetben, amely fokozatosan növekszik.

Lerounis úr és csapata hatékonyan dolgoztak együtt a Kalash törzsszel körülbelül tizenöt éven át, és ezen idő alatt sikerült javítaniuk ennek az elszigetelt közösségnek az életkörülményein.

Megkérjük az Európai Parlament tagjait, hogy éljenek hatalmukkal, és segítsenek megmenteni egy olyan önkéntest, aki felnőtt életének nagy részét egy közép-ázsiai, kihalással fenyegetett közösség megértésére szánta.

Harlem Désir (S&D). – (FR) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Két tagállam – Franciaország és az Egyesült Királyság – kinyilvánította azon szándékát, hogy menekülteket küldenek vissza Afganisztánba, akik Európába menekültek annak a reményében, hogy megmentsék saját életüket.

Úgy vélem, hogy a menekültek életét fenyegető súlyos veszélyt látva nem maradhatunk tétlenek. A *The Guardian* brit napilap októberben jelentette, hogy egyes, Ausztráliából kiutasított, afgán menekülteket azonnal megölték, amint Afganisztánba érkeztek.

Azt gondolom, hogy ez mind teljes mértékben ellentétes nemzetközi kötelezettségvállalásainkkal.

Az Európai Bizottság maga mondta egy 2008. júniusi cselekvési tervében, hogy az illegális bevándorlás csökkentését célzó törvényes intézkedések nem vezethetnek odáig, hogy az Európai Unióban megtagadják a menekültek védelmét. Az ENSZ menekültügyi főbiztosa figyelmeztette az Európai Uniót, hogy ne ássa alá a Genfi Egyezményt vagy más egyéb olyan védelmi formát, amelyet azért hoztak létre, hogy ne lehessen az afgán menekülteket Afganisztánba deportálni.

Négy képviselőcsoport számos tagja aláírta a kapcsolódó, kérvényező iratot. Felkérem önt, elnök úr, hogy beszéljen az Európai Bizottsággal, az Egyesült Királysággal, Franciaországgal, a Házzal és az Ülésteremmel. Foglalkozni kell ezzel a kérdéssel, hogy megakadályozzuk a menedékjog megsértésének ezen eseteit.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – Tisztelt elnök úr! Elítélem a katalán nyelv korlátozásait Spanyolországban. Egész pontosan a Valencia autonóm közösség kormányára gondolok, amely a La Carrasqueta és a Mondúver TV-jelismételőt kikapcsolta. További TV-jelismételőket kapcsolnak ki a következő hónapokban.

A TV-jelismétlők teszik lehetővé a katalán televízióadás vételét Valencia régiójában. A Valencia autonóm közösség kormánya az audiovizuális médiaszolgáltatásokról szóló irányelv ellen lép fel, amely biztosítja a televíziós tartalom szabad áramlását az európai országok között. Az EU-n belül létezik kulturális szabadság, de Spanyolországban a katalán televízió számára nem. Ez az a szomorú paradoxon, amit szerettem volna megosztani mindenkiel ma délután.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Az „azonos munkáért azonos bért” az Európai Közösséget létrehozó 1957-es szerződés egyik alapelve. Ez az elv még ma is időszerű, hiszen annak ellenére, hogy egyre több nő tölt be vezetői pozíciót, még mindig égbekiáltó kereseti különbségek vannak. Felfoghatatlan, hogy a nők, csak azért mert nők és nem férfiak, alacsonyabb bért kapnak ugyanazért a munkáért, sőt, ugyanolyan színvonalú munkáért. Mindenkinek tisztán és egyértelműen látnia kell, hogy ez az elv, amelyet inkább követelésnek kellene hívni, minden modern demokratikus társadalom javára válik, ha azt teljes mértékben megvalósítja. Ezért azt gondolom, hogy fontos tenni valamit a jelenlegi jogszabályok és a bérek átláthatóságának javítása érdekében. Egy példa Ausztria, ahol a bérkülönbség eléri a 28 százalékot.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Tisztelt elnök úr! Határozottan elítélek egy olyan eseményt, amelyre eddig még nem volt példa VI. Mohammed, Marokkó királyának tíz éves uralkodása alatt. Ez nem más, mint az a tény, hogy a marokkói katonai bíróság büntetőeljárást folytat le hét, Nyugat-Szahara függetlenségéért harcoló aktivista ellen, mivel együttműködtek az ellenséggel. Akár halálbüntetéssel is sújthatják őket.

Ilyen nem történt II. Hassan király uralkodása óta. Polgári személy még sosem került katonai bíróságra a vádlottak padjára. Ez azt jelenti, hogy erősödik az elnyomás ezen az egykori spanyol gyarmaton.

Miközben megdöbbenő, hogy az Európai Unió hallgatásával bűnrészességet vállal, ami ennél is megdöbbenőbb, az a spanyol kormány hallgatása, hiszen Nyugat-Szahara elhagyásával elsősorban ők hibáztathatók a jelenlegi helyzetért.

Ezért a kérdésem nagyon közvetlen: ez lenne az a marokkói rezsim, amivel mi különleges kapcsolatot akarunk kiépíteni? Ez az a rezsim, amellyel egy barátságon és kölcsönös tiszteleten alapuló kapcsolatot akarunk létrehozni? Hányszor fogunk még és kell még csendben maradnunk annak a tudatában, hogy mik történnek Nyugat-Szaharában?

Így szándékozzák megoldani a nyugat-szaharai lakosság aktuális problémáit? Úgy gondolom, hogy most, a tárgyalások fényében, egyértelmű és kemény választ kell adni a jelenlegi helyzetre.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Az Európai Unió 1636 olyan határállomással rendelkezik, amelyek az EU területére való belépés ellenőrzőpontjai, és minden évben körülbelül 900 millió határátlépés történik. Én az Európai Unió külső határának közelében található régióból származom, és pontosan tudom, hogy a vámhatóságok milyen problémákkal szembesülnek. Ezért úgy gondolom, hogy nagyon komolyan kell ezt a problémát megközelítenünk, és felül kell vizsgálnunk a Frontex ügynökség mandátumát.

Ebben a pillanatban a Frontex problémákkal küzd. Például a tagállamok aktívabb részvételére van szükség az Európai Unió külső határainál történő együttműködésben. Több figyelmet kell fordítani a harmadik országokkal való együttműködésre is, amelyek sok esetben az illegális bevándorlók származási vagy tranzitországai. A Stockholmi Program valójában megerősíti a Frontex részvételét úgy, hogy az ügynökség kulcsfontosságú szerepet kap az EU határait felügyelő, jövőbeli integrált mechanizmusban.

Artur Zasada (PPE). – (PL) Tisztelt elnök úr! Annak fényében, hogy egyre nő az kontinens északi részéről délre tartó áruszállítvány mennyisége, és hogy nincs elegendő közlekedési folyosó, szeretném kiemelni a Közép-európai Közlekedési Folyosó (CETC – 65-ös útvonal) fontosságát. Ez közutakat, belvízi utakat és vasúti közlekedést tartalmaz egy olyan területen keresztül, amely összekapcsolja a Balti-tengert az Adriai-tengerrel. Svédországból indul és Lengyelországon, a Cseh Köztársaságon, Szlovákián, Magyarországon és Horvátországon megy keresztül.

A folyosó a regionális fejlődés tengelye lenne azoknak a területeknek, amelyeken keresztül halad. Teljesen megfelelne az intermodalitás elveinek, és kiegyensúlyozott hatással lenne a természetes környezetre. Segítené az Európai Unió nagy részén a társadalmi és gazdasági fejlődés gyorsítását a Balti-tenger régiói, valamint a Földközi-tenger országai és az Adriai-tenger régiói közti kereskedelem sebességének és mennyiségének növelésével.

Európai parlamenti képviselőként és éveken át a közlekedési ágazatban dolgozó szakemberként kötelességemnek érzem, hogy a CETC projekt támogatását kérjem. Teljes mértékben megérdemli, hogy a meglévő Pán-európai Közlekedési Folyosók Transzeurópai Közlekedési Hálózatának részévé váljon.

Sylvie Guillaume (S&D). – (FR) Tisztelt elnök úr! A calais-i „dzsungeltábor” szeptember végi felszámolását követően elítélendőnek tartom, hogy Franciaország és az Egyesült Királyság visszatoloncolásokat hajt végre Afganisztánba, amelyet most a totális káosz jellemez.

Kollégámhoz, Désir úrhoz hasonlóan én is felszólítom az Európai Bizottságot, hogy gyakoroljon nyomást a tagállamokra, így megakadályozva, hogy ezek az emberek súlyos veszélybe kerüljenek azért, mert visszatoloncolják őket Afganisztánba.

Tudjuk, hogy ezek a menekültek nem kérhetnek menedékjogot Franciaországban a Dublin II rendelet értelmében, mert csak Görögországba vagy Olaszországba deportálhatók, ahol a fogva tartási körülmények elfogadhatatlanok, és kevés esélyük van arra, hogy menedékjog iránti kérelmük teljesül.

A „dzsungeltábor” felszámolásával csak annyi történt, hogy a védelemre szoruló menekültek tragédiája tovább fokozódott. A francia hatóságok célkitűzéseivel ellentétben a menekültek még inkább sebezhetőbbé váltak a tábor felszámolását követően, és így még valószínűbb, hogy embercsempészek kezébe kerülnek, akik a maguk részéről emiatt egyáltalán nem fogják emésztetni magukat.

Most emlékeznünk kell arra, hogy a menedékjogi rendszer hitelessége forog kockán, ha az nem képes megvédeni azokat, akik védelemre szorulnak.

Proinsias De Rossa (S&D). – Tisztelt elnök úr! Üdvözlöm, hogy az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa (EJT) jóváhagyta a Goldstone-jelentés ajánlásait, és hogy felszólalt a Gáza elleni illegális ostrom befejezése ellen, amely oly sok ember szenvedését okozza. Azt javaslom, hogy az illetékes parlamenti bizottságaink azonnal vizsgálják meg, milyen intézkedéseket tegyen az Európai Unió annak érdekében, hogy hatékonyan megvalósítsa a Goldstone-ajánlásokat.

Megdöböntett, hogy az Unió négy tagállama –Olaszország, Hollandia, Magyarország és Szlovákia – az EJT-állásfoglalás ellen szavazott. Az emberi jogok és a nemzetközi jog nem valami választható extra, amelyet politikai tőke kovácsolása céljából védeni kell vagy figyelmen kívül kell hagyni. Az összes tagállamnak félelem és részrehajlás nélkül védenie kell a nemzetközi jogot és az emberi jogokat, különben aláássuk hírnevünket, mely szerint a világ igazságosságának szolgálatában álló erő és a közel-keleti békefolyamat elkötelezett előmozdítója vagyunk.

Végezetül a Lisszaboni Szerződés szellemében kérem, ragaszkodjon ahhoz, hogy az elkövetkező hetekben se a Bizottság, se a Tanács ne írjon alá új megállapodást Izraellel.

Tomasz Piotr Poręba (ECR). – (PL) Tisztelt elnök úr! Ez év szeptemberének második felében Oroszország és Fehéroroszország katonai gyakorlatokat tartott, amelyek kódnevei „Nyugat” 2009 és „Ladoga-tó” 2009 voltak. Ez volt az eddigi legnagyobb szabású hadgyakorlat Oroszország nyugati határainál a hidegháború óta. Hasonló méretű katonai gyakorlat utoljára 1981-ben volt, a hidegháború csúcspontján. Érdekes, hogy a „Nyugat” 2009 fázis szeptember 18-án kezdődött, ami szinte majdnem napra pontosan a szovjet hadsereg lengyelországi inváziójának 70. évfordulója. A gyakorlat egy részét a gdański öböl szájánál tartották, míg a „Ladoga-tó” 2009 gyakorlatról az az emberek egyöntetű véleménye, hogy a balti országok és Finnország elleni lehetséges támadás előkészületeit jelenti.

Az Orosz Föderáció nyíltan ellenséges lépései ellenére az Európai Unió és a NATO is passzív maradt. Még mindig nem készítettek védelmi stratégiát egy lehetséges, keleti irányból induló támadás ellen, mivel egyes országok és NATO-tagok ezt a kérdést politikailag rendkívül érzékenynek tartják.

A közelgő EU–Oroszország-csúcstalálkozó és az említett tények fényében az üggyel kapcsolatos kérdést nyújtottam be az Európai Unió Tanácsához.

Gabriel Mato Adrover (PPE). – (ES) Tisztelt elnök úr! A megállapodásokat tiszteletben kell tartani, és a szabályoknak mindenkire egyenlően érvényesnek kell lenniük. Habár ez a kijelentés egyértelműnek tűnik, a valóságban ez mégsem így van, amikor az Európai Unió és Marokkó közti társulási megállapodásról van szó, amely az Európai Csalás Elleni Hivatal szerint tele van szabálytalanságokkal.

A spanyol paradicsomtermelők, különösen a Kanári-szigeteken élők, nehéz időszakon mennek át, és szükségük van a megállapodás betartására, de azt is szeretnék tudni, hogy mik a Bizottság tervei a még új megállapodással kapcsolatban, amelyről még mindig folynak a tárgyalások: növelték-e a preferenciális paradicsomkvótát, és milyen feltételek mellett; módosítják-e a belépésiár-rendszert, hogy ne forduljanak elő további sérelmek a jövőben; és bevezetik-e az európai termelők által követelt növény-egészségügyi követelményeket.

Miközben a megegyezésekről beszélünk, a banántermelők aggódva követik figyelemmel a tárgyalásokat, bizonyos esetekben a harmadik országokkal folytatott, kétoldalú tárgyalásokat, mert ezeknek az ügyleteknek helyrehozhatatlan következményei lehetnek, ha ezek kompenzációs intézkedésekkel párosulnak.

A Bizottság egyik esetben sem hagyhatja cserben a termelőit, és nem engedhetjük, hogy ez megtörténjen.

Françoise Castex (S&D). – (FR) Tisztelt elnök úr! Szeretném felhívni a figyelmét Mohammad Othman, egy 33 éves palesztin származású emberi jogi aktivistának és a bojkott, a megfosztás és a szankciók erőszakmentes civil társadalmi mozgalom támogatójának a letartóztatására.

Mohammad Othmant szeptember 22-én tartóztatták le az izraeli hatóságok. Azóta az izraeli hadsereg folyton hosszabbítja fogva tartásának időtartamát. Katonai bíró rendeli el a fogva tartását október 20-án, kedden – vagyis holnap.

Elnök úr, az Európai Parlament nevében megkérem, hogy intézkedjen az emberi jogi aktivista kiszabadítása érdekében, akinek csak a gondolatai bűnösök.

Ezen a héten adjuk át a Szaharov-díjat. Sajnálatos módon a Szaharov-díjat nem adhatjuk oda az emberi jogi mozgalmak összes résztvevőjének, de legalább ajánljuk fel nekik a segítségünket, amikor szabadságuk veszélyben van.

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE). – (PL) Tisztelt elnök úr! Ma a Kulturális és Oktatási Bizottság és a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság tagjaként kívánok szólni. Ebben a szerepemben kérem, hogy folytassák a könyvek digitalizálásával és a Google szerepével kapcsolatos széles körű tárgyalásokat és hatékony intézkedéseket. Nem engedhetjük meg, hogy a piacot egyetlen cég uralja annak ellenére, hogy mi mindent értünk el ezen a területen Európában. Olyan megfelelő jogi eszközöket kell létrehozunk, amelyek íróink és kiadóink érdekeit védik, és ezt az Európai Uniónak másokkal együttműködve kell megtennie, főként az Egyesült Államokkal és a mai globalizált világ más országaival együtt.

Ez az európai irodalom, kultúránk és identitásunk kérdése. Előre kell lépniünk ezen a területen, és közösen kell megvédenünk őket: az európai írókat és az európai kiadókat. A digitalizálás problémája túl fontos ahhoz, hogy azt csak az Atlanti-óceán másik oldalán döntsék el. Közösen kell megalkotni a jogszabályokat, és nagy figyelmet kell fordítani erre a kérdésre.

Cătălin Sorin Ivan (S&D). – (RO) Ezek a napok döntő fontosságúak a Moldovai Köztársaság demokratikus fejlődésnek szempontjából. Az október 23-ára kitűzött, új parlament általi elnökválasztást elhalasztották konkurencia hiányában. A kommunista párt bomlasztó taktikájával ismételten szabotálja a demokrácia felé vezető utat úgy, hogy nem állít elnökjelöltet.

Kötelességünk alaposan felügyelni a teljes folyamatot, és megbizonyosodni arról, hogy az alkotmányos rendelkezéseket alkalmazzák, és hogy Moldova megfelel a választások demokratikus vizsgáján.

Az európai uniós szomszédságpolitika egyik prioritásának kell lennie az ország demokráciájának erősítése. Ez példát mutathat az EU-tól keletre lévő egész térségnek. Kötelességünk új lehetőséget adni ennek a demokratikus kormánynak a szükséges erkölcsi és technikai támogatás nyújtásával. A legértékesebb jele ennek a támogatásnak egy olyan életképes megoldás lenne, amellyel a Moldovai Köztársaság állampolgárai csatlakozhatnak az Európai Unióhoz.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Hosszú és alapos megfontolást követően Írország szavazói kétharmados többséggel ratifikálták a Lisszaboni Szerződést. Örömmel és büszkén fogadtuk a hírt, mivel a szerződés további bővítést tesz lehetővé. Csak Václav Klaus elnök úr és a cseh alkotmánybíróság nem tudott dönteni.

Az egykori Jugoszláviából származom, és emlékszem, hogy támogattuk Csehszlovákiát, nemcsak akkor, mikor a Szovjetunió ellen játszottak jégkorongmérkőzést, hanem minden alkalommal és helyzetben. Azóta, hogy a Varsói Szerződés erői megtámadták Csehszlovákiát a prágai tavasz alatt, mi mindig együtt éreztünk velük. De most ezt nem teszem, és nem is tehetem meg, mert az az Európai Unió, saját országom és a jövőbeli tagjelölt országok kárára válna.

Nyilvánosan ki kell fejeznem aggodalmamat, és ki kell mondanom, hogy nem engedünk a zsarolásnak. Ezért megkérem a jelenlegi tagállamok és tagállamjelöltek politikai vezetőit és állampolgárait, hogy tudassák a Cseh Köztársaság elnökével, hogy a saját és mások sorsával játszik. Eljött az ideje, hogy véget vessünk ennek a játéknak.

Csanád Szegedi (NI). – (HU) Elnök Úr! Tisztelt képviselőtársaim! Három évvel ezelőtt, 2006. október 23-án tízezrek gyűltek össze Budapesten, hogy méltóságteljesen megünnepeljék, megemlékezzenek az 1956-os magyar forradalomról és szabadságharcról, amelyet népünk a kommunista diktatúra ellen vívott. A békésen megemlékező tömeget három évvel ezelőtt rendőrhába bújt azonosító jel nélküli terroristák tiltott fegyverekkel verték szét, vélhetően a kommunista diktatúra utódpártjának politikai megrendelésére.

1956 után, 50 év elteltével ismét magyar vér folyt Budapest utcáin. Ezen a héten, pénteken, október 23-án 15.00 órakor a Deák téren ismét több ezren fognak megemlékezni 1956-ról. Mi, a Jobbik EP képviselői több képviselőtársunkkal együtt, például Andreas Mölzerrel, Bruno Gollnischsal a helyszínen fogunk ügyelni a megemlékezők testi épségére, de kérném az EP-t, hogy küldjenek megfigyelőket és külön kérném Buzek Urat, hogy figyelmeztesse a magyar rendőri vezetőket az európai emberijogi egyezmény betartására.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Az utóbbi hetekben számos erőszakos incidens történt Jeruzsálem szent városának Al-Aksza nevű területén. A felek egymásra mutogatnak, és azt mondják, hogy a másik volt a hibás, a felbujtó és az erőszakos tettekért felelős. Gyakran megtörténik ebben a régióban, hogy egy incidens válsággá fokozódik. Ne feledjük, hogy a legutóbbi palesztin intifáda az al-akszai incidenseket követően történt. A jelenlegi helyzetben úgy gondolom, hogy elemeznünk kell, melyek az Európai Parlament kötelességei. Kötelességünk kiállni minden egyoldalú intézkedés ellen, és ezzel azonnal véget vetni a nemzetközi jog valamennyi megsértésének. A tapasztalat megmutatta, hogy az ehhez hasonló helyzetekben nem maradhatunk szóltanok.

Vladimír Maňka (S&D). – (SK)

Három és fél hónapja Szlovákia egy brutális rágalomkampány célpontja, amely a nemzeti nyelvtörvény módosításával kapcsolatos.

Orbán Viktor, az EPP alelnöke azt mondta júliusban Romániában, hogy a magyar külpolitikának ezt az ügyet úgy kell kezelnie, mint egy lehetséges „casus belli”-t, ami azt jelenti, hogy „háborús ok”. Egy héttel később Kaltenbach Jenő, Magyarország egykori kisebbségi ombudsmanja azt mondta, hogy a Magyarországon élő összes kisebbség teljes mértékben elvesztette identitását, nem képes a saját nyelvén megszólalni, és nincs tisztában a saját történelmével. Az egykori ombudsman szavai nem váltottak ki politikai vitát vagy médiavírt.

A Nagy-Magyarországban hívó nacionalistákat nem érdeklik a magyarországi kisebbségek jogai, csak a más országban élő magyar kisebbség jogai. Így a Szlovákia déli részén élő ártatlan emberek ezen nacionalisták és a politikailag egyesített magyar nemzetről szőtt almaid áldozatává válnak.

Maria da Graça Carvalho (PPE). – (PT) A regionális különbségek továbbra is kihívást jelentenek a bővített Európai Unióban. Ezért alapvető fontosságú, hogy a kohéziós politika támogassa a kevésbé fejlett régiókat és tagállamokat. Ezért találjuk aggályosnak az Európai Regionális Fejlesztési Alapra és a Kohéziós Alapra vonatkozó általános rendelkezések legújabb módosítását, amelyet a portugál kormány javasolt az Európai Bizottságnak.

Ez a módosítás kivételeket állapít meg a negatív hatású és a technikai segítségnyújtással kapcsolatos kiadások földrajzi támogathatóságának általános szabálya alól, így az Észak-Közép-Portugália, az Alentejo és az Azori-szigetek konvergenciaregióknak szánt pénzeszközöket valójában Lisszabon területe kapja meg.

Ez a módosítás sértheti a gazdasági és a társadalmi kohézió elvét. Azt az elvet, amely az európai projekt sarokköve.

Mitro Repo (S&D). – (FI) Tisztelt elnök úr! Aggaszt a vallásszabadság helyzete Törökországban. Törökország lehetséges EU-tagsága a koppenhágai kritériumok teljesítésétől függ. Úgy tűnik, hogy a közelmúltban az ország egyre kevésbé hajlandó javítani az emberi jogok és a vallásszabadság helyzetén a belső feszültségek

miatt. Továbbá az egyházak ellen elkövetett bűncselekmények vizsgálata során is hanyagul járt el. Mi több, az ortodox egyház például még most sem képes szabadon és nemzetiségtől függetlenül megválasztani a pátriárkáját, és egyre többször próbálják korlátozni az egyházi személyek nyilvánosság előtt hordott papi öltözkését.

Konkrét intézkedéseket várunk Törökországtól a tagságról szóló tárgyalások során. Olyan intézkedéseket, amelyek azt mutatják, hogy Törökország megérti és felismeri az európai örökség értékét, még ha az török földön is van. Ezért Törökországnak például azonnal engedélyeznie kell a Halki Szemináriumnak, hogy működjön továbbra is, valamint helyre kell állítania az egyházi tulajdon védelmét.

George Sabin Cutaş (S&D). – (RO) Az Európai Bizottság által kiadott felmérések szerint az európai uniós tagállamok nagy többségében a folyó fizetési mérleg hiánya várhatóan meghaladja a GDP 3 százalékos hiánykorlátját 2009 és 2010 során. Hasonló módon, 2010-ben a 27 tagállam átlagos államadóssága várhatóan 80 százalék lesz, az euróövezet országaié pedig több mint 80 százalék.

A kelet-európai országok esetén viszont a recesszió mérséklése összeütközésben van a maastrichti kritériumoknak való megfeleléssel. Valójában az ellentmondás könnyen észrevehető az euróövezet országaira vonatkozó Stabilitási és Növekedési Paktum követelményei, ahol a hiány és az államadósság növekszik, és az euróövezethez csatlakozni kívánó országokra kényszerített rendkívül szigorú kötelező rendelkezések között.

Tehát szükségszerű adaptálni a maastrichti kritériumokat a jelenlegi helyzethez és a nagyobb ciklikus mozgásokkal jellemezhető gazdasági valósághoz. A maastrichti kritériumok adaptálása és a kelet-európai országoknak az euróövezethez való gyorsabb csatlakozása erősítené az Európai Uniót, és folytatná az integrációs folyamatot.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Tisztelt elnök úr! A görögországi és európai munkahelyi balesetekről szeretnék beszélni. Gyakorlatilag bűncselekménynek számítanak azok a hibák és az a gondatlanság, amiket a résztvényesek, az ellenőrző mechanizmusok és a nemzeti és közösségi hatóságok az egészségvédelmi és biztonsági előírások alkalmazásakor elkövetnek. Ilyen szempontból hazám, Görögország tragikus állapotban van. 2008-ban 142 halálos baleset történt, és több mint 56 történt 2009 eleje óta.

Amikor emberek halnak meg, a vállalatok, a nemzeti hatóságok és a Bizottság nagyon nyugodtan kezelik az ügyet, a bűncselekményeket büntetlenek maradnak. Ezek olyan bűncselekmények, amelyeket a profit érdekében követnek el; ilyenek például a France Telecom által 2008 februárja óta elkövetett bűncselekmények.

Az előző héten egy mindössze 25 éves munkás halt meg; öngyilkosságot követett el az elfogadhatatlan munkakörülmények miatt.

Erről mit gondol a Bizottság? Ha más kérdéstről lett volna szó, akkor közbelépett volna. Ezért felszólítom az Elnökséget és a képviselőtársaimat, hogy a háromnapos plenáris ülés alatt egyperces néma csenddel emlékezzünk a France Telecom és az egyéb munkahelyi balesetek áldozataira.

Ioannis Kasoulides (PPE). – Tisztelt elnök úr! Az előző hónapban értesítettem a plenáris ülést a ciprusi katonák maradványainak megtalálásáról, akiket az 1974-es invázió során lefényképeztek, amint élnek és virulnak, miközben megadják magukat a török hadseregnek. Új fejlemény, hogy az Emberi Jogok Európai Bírósága bűnösnek találta Törökországot, mert kegyetlenül és embertelenül viselkedett az akkor eltűnt katonák rokonaival, és nem vizsgálta ki az ügyet, valamint nem tájékoztatta a rokonokat a katonák sorsáról. Emiatt Törökországot kárpótlás fizetésére kötelezték. Újból felszólítom a Parlamentet, hogy adassa ki a török hadsereggel a nyilvántartásait az ENSZ Eltűnt Személyek Bizottságának ezen humanitárius ügy megoldása érdekében.

Rosario Crocetta (S&D). – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Először is szeretném megköszönni önöknek, hogy megkérték a belga és a francia hatóságokat, hogy rendőri védelmet biztosítsanak nekem.

Amikor egy olyan jelenség elleni küzdelem frontvonalában kell harcolni, mint az olaszországi maffia, akkor véleményem szerint nagyon fontos az intézetek szolidaritását érezni, és ezért szeretném kifejezni köszönetem. Viszont már egy ideje, elnök úr, a maffiaszervezetek globális jelenségekké váltak: nemcsak a pénzmosás révén, hanem a bevándorlás révén is, és mert tartósan jelen vannak számos európai országban.

Ez év július 16-án egy vizsgálóbizottság létrehozására tettem felhívást, amely az európai maffiaszervezeteket vizsgálja. Ezt nemcsak a hazámért tettem, hanem az európai közösségért is, mert hiszem, hogy az éberség

hiánya olyan bűnszervezetek esetén, mint a maffia, negatív hatással van az állampolgárok életminőségére, biztonságára, és a fejlesztési mechanizmusokra. És ezt furcsállom. Befejeztem, elnök úr...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Elnök. – Köszönöm. Azt szeretném mondani, hogy megkértem a brüsszeli hatóságokat is, hogy legyenek éberebbek az Európai Parlament környékén, mert nemrég sajnálatos baleset történt. A brüsszeli hatóságok nagyon pozitívan válaszoltak az Európai Parlament kérésére, és megkezdődtek az üggyel kapcsolatos megbeszélések.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Az Élelmezési Világnap alkalmából közzétett jelentés arra mutatott rá, hogy minden hatodik ember éhezik, és az alultáplált emberek száma világszerte meghaladja az egy milliárdot, miközben az éhínségben szenvedők száma 100 millióval emelkedett egyetlen év alatt.

E teljes időszak alatt az Élelmezési Világprogram 50 százalékkal kevesebb nemzetközi adományban részesült 2008-hoz képest, ami komoly hatással van a szegény országoknak szállított élelmiszersegélyek mennyiségére.

Az Európai Unió a globális éhínség elleni küzdelem vezető aktivistája. A pozíciója megerősödött a L'Aquila-i G8-csúcstalálkozón tett kötelezettségvállalása miatt, miszerint 2 milliárd eurót biztosít, amelyet az 1 milliárd eurós élelmiszerfinanszírozási eszközhöz ad hozzá. Ez egy hatalmas összeg, de korántsem annyi, mint amennyi az ENSZ által kitűzött célok eléréséhez szükséges, amelyek értelmében felére kell csökkenteni az endémiás éhínségben szenvedők számát.

Sokkal tágabb politikai erőfeszítésre van szükség, hogy mozgósítsuk a világ fő ipari hatalmainak erőforrásait. Úgy gondolom, hogy szükségünk van egy sokkal specifikusabb és kézzelfoghatóbb célú Marshall-tervre, amely a létfenntartási szint alatti éhínségtől szenvedő embertársaink milliárdjain segítésére.

ELNÖKÖL: LAMBRINIDIS ÚR

alelnök

Ioan Mircea Pașcu (S&D). – Tisztelt elnök úr! A korábbi amerikai kormány rakétavédelmi projektjét, amelynek Európa részese, erősen támadta Oroszország, amely úgy tekint a projektre, hogy az ellene irányul, és még néhány európai is, akik zaklatottak, mert az oroszok zaklatottak.

Az Obama-adminisztráció igyekszik úgy kezelni ezt a kérdést, hogy módosítja rakétavédelmi projektjét, amely így a nagy hatótávolságú rakétafenyegetés helyett a kis és közepes fenyegetés ellen nyújt védelmet, amivel növeli Európa közvetlen védettségét, valamint elfogadta Oroszország együttműködését is egy radarállomás létesítése által a Kaukázusban.

Egyes európai képviselők még most is vitatják a projektet, figyelmen kívül hagyva annak új orientációját. Oroszország még nem szólalt meg az üggyel kapcsolatban. Csak abban reménykedem, hogy az európai álláspontot nem ez az egyetlen tény határozza meg, hanem az európai föld valódi fenyegetettsége elleni legjobb védelemi módszer keresése alakítja ki, amiben együttműködik az Egyesült Államokkal és Oroszországgal is, feltéve, ha az utóbbi hajlandó erre.

Philip Bradbourn (ECR). – Tisztelt elnök úr! Tavaly a Ház a reptéri testszkennerek használatát vitatta, és ennek következtében az Európai Bizottság visszavonta a kapcsolódó javaslatát.

Nemrég a manchesteri repülőtéren új vizsgálat kezdődött, és már jogi tanács is rendelkezésre áll, miszerint a gép használata a kiskorúakon sértheti a gyermekbiztonsági és -védelmi rendelkezéseket a létrejött kép természeténél fogva. Hasonló természetű ügyek előfordultak 2005-ben és 2006-ban az Action on Rights for Children gyermekvédő csoport kezdeményezésére, amelyek eredménye az lett, hogy tilos 18 éven aluliakon használni a testszkennert.

Mivel a gép létjogosultságát vonja kétségbe ez a jogi tanács, és ezt most közvetlenül Barrot biztos úrnak szánom, nem most lenne az ideje annak, hogy a Bizottság úgy határozzon, miszerint az ilyen típusú szkennerek használata az EU-ban legyen tiltott, hiszen az Unión belül bárhova utazó választópolgárainknak nem szabadna ilyen illetlen és megalázó bánásmódban részesülniük? Emellett kérem azt is, hogy az ilyen jellegű technológiát tiltsák be világszerte az összes uniós polgár védelme érdekében.

László Tőkés (PPE). – (HU) Elnök Úr! A vallási fanatizmus és a kisebbség keresztjének üldözése ellen tiltakoztam tavaly is, idén is ezt teszem. A legújabb indiai, bangladesi, afganisztáni, pakisztáni és törökországi keresztényellenes cselekmények hallatán engedjék meg, hogy ezennel ismét szót emeljek a vallási

kizárólagosság jegyében tovább folytatódó kegyetlenkedések ellen, melyek többnyire muszlim és hindu fanatikusok részéről érik hittestvéreinket.

Indiában viszont Orissza és Gudzsarat államokban mind a keresztény mind a muszlim hívők súlyos üldöztetést szenvednek. Hazámban, a romániai Erdélyországban már az 1568-as tordai országgyűlés vallásszabadságot hirdetett. A vallásszabadság egyszerre egyéni és közösségi emberi szabadságjog. Irgalmasságot akarok és nem áldozatot, mondja Jézus. Hitünk tanítása szerint kérem, Jerzy Buzek Urat, az Emberi Jogi Bizottságot, az Európai Bizottságot, hogy a ..

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Nessa Childers (S&D). – Tisztelt elnök úr! Az Independent Network News, Írország legtöbb helyi rádióállomásának első osztályú nemzeti és nemzetközi hírszolgáltatást nyújtó, dublini székhelyű hírügynökségnek elkerülhetetlen bezárása komoly és jogos kérdéseket vet fel az írországi média tulajdonjogával, sokféleségével és szabályozásával kapcsolatban. Az írországi helyi rádióállomásoknak biztosítaniuk kell, hogy híreik 20 százaléka nemzeti és nemzetközi legyen egyaránt. Az utóbbi években ezt a szolgáltatást legnagyobb részben az INN nyújtotta.

Az INN megszűnésével a Newstalk állomással szerződtek, amely a Communicorp tulajdonában van – aki az INN legnagyobb részvényese is –, hogy pótolja a szolgáltatást a következő hat hónapban. Az UTV, amelynek visszalépése az INN-ből váltotta ki az INN megszűnését, szintén központi szerepet kapott a szolgáltatás pótlásában. Az Újságírók Nemzeti Egyesülete fontos kérdéseket tett fel azzal kapcsolatban, hogy a két szerv részvétele a folyamatban megfelelő-e a média tulajdonjogi sokféleségének tükrében. Ezeket a kérdéseket teljes mértékben meg kell vizsgálni.

Sergej Kozlík (ALDE). – (SK) Szeretnék figyelmeztetni mindenkit, hogy Magyarország képviselői provokálják Szlovákiát. 20 évvel ezelőtt, augusztus 20-án a szovjet és magyar hadsereg megtámadta az egykori Csehszlovákiát.

Ugyanezen a napon, 2009-ben Sólyom László magyar köztársasági elnök a Szlovák Köztársaság három vezető képviselőjének fenntartásaira fittyet hányva, provokatív lépést tett azáltal, hogy egy etnikailag vegyes szlovák területen egy magyar király szobrának leleplezésére készült. Ma az ellen tiltakozik, hogy nem engedélyezték belépését Szlovákiába.

Előző heti látogatásakor Orbán Viktor, Magyarország vezető politikai pártjának, a Fidesznek az elnöke felszólította a magyar kisebbséget, hogy tegyék meg az autonómiájukkal kapcsolatos indítványokat. Arra hívta fel őket, hogy közösen tervezzék meg a kárpát-medencei magyarok jövőjét. Ez a Nagy-Magyarország gondolatának újrakezdése – egy olyan provokáció, amelyet nem engedhetünk meg egy modern Európában. Ez játék a tűzzel, és az európai intézményeknek nem szabad szemet hunyni az ügy felett.

George Becali (NI). – (RO) Azt szeretném mondani, hogy a Lisszaboni Szerződésben nincsen külön megemlítve a sport témaköre, még a futball sem, amelynek hatalmas társadalmi és kulturális befolyása van. Azt szeretném elmondani, hogy nincs jogi alapja egy sportra vonatkozó EU-s politikának.

A sportágakat valójában a kapcsolódó sportszövetségek szabályai irányítják, de úgy vélem, elnök úr, hogy egyértelműen kell megfogalmazni a Szerződésben, hogy a sporttevékenységeknek és a sporttevékenységek szervezeteinek a releváns sportszövetségek szabályainak megfelelően kell működniük, míg bármilyen olyan tevékenységet, amely kapcsolatba hozható a sporttevékenységgel, a polgári törvényeknek és rendelkezéseknek kell szabályozniuk.

Elnök. – A vitát lezárom.

17. A schengeni vívmányok alkalmazását nyomon követő értékelési mechanizmus – A schengeni vívmányok alkalmazását ellenőrző értékelési mechanizmus (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a közös vita a következő jelentésekről:

- a Carlos Coelho úr által az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében a schengeni vívmányok alkalmazását nyomon követő értékelési mechanizmus létrehozásáról (COM(2009)0105 - C6-0111/2009 - 2009/0032(CNS)) készített jelentés (A7-0035/2009);

- a Carlos Coelho úr által az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében a schengeni vívmányok alkalmazását ellenőrző értékelési mechanizmus létrehozásáról (COM(2009)0102 - C6-0110/2009 - 2009/0033(CNS)) készített jelentés (A7-0034/2009).

Carlos Coelho, előadó. – (PT) Elnök úr, Barrot úr, hölgyeim és uraim! Támogatom a schengeni eredményeket értékelő mechanizmus létrehozását, amely javítani fogja, és hatékonyabbá teszi a jelenlegi rendszer működését annak érdekében, hogy a schengeni vívmányokat átláthatóbb és következetesebb módon alkalmazhassuk.

Ugyanakkor csalódottan veszem tudomásul az Európai Bizottság által előterjesztett javaslatokat. A megbízás első részére vonatkozó szabályokat alapvetően változtatás nélkül megőrzi, míg a második rész vonatkozásában, vagyis annak értékelését illetően, hogyan hajtják végre a schengeni térségbe tartozó tagállamok a schengeni vívmányokat, csupán a hatályos értékelési mechanizmus közelmúltban elvégzett javításainak a beépítésére korlátozódnak.

Valójában az egyetlen újdonság, amelyet üdvözlök, az, hogy mostantól lehetőség lesz előzetes bejelentés nélküli vizsgálatok végrehajtására. Ezek a javaslatok azonban az értékelési mechanizmussal kapcsolatban jelenleg a Tanács által betöltött szerepet teljes egészében a Bizottságra ruházzák át, és csupán meglehetősen korlátozott lehetőségeket biztosítanak a tagállamokkal való együttműködésre, az Európai Parlamentet pedig a folyamat egészéből kizárják, anélkül, hogy bemutatnák, milyen előnyökkel jár mindez.

Aggodalommal tölt el továbbá, hogy a megbízás egyes részeiben alkalmazott értékelési mechanizmusok teljes szétválasztásának irányába haladunk, ami veszélyeztetheti a rendszer hatékonyságát és következetességét. A schengeni térséghez csatlakozni kívánó országokra nem vonatkozhatnak a jelenlegi tagok esetében alkalmazottaktól eltérő szabályok és értékelési rendszerek.

Mindemellett felmerül az adatvédelem kérdése is. Csupán három példát említenék: először is, a konzulátusi létesítményekről szóló tétel hiányos, mivel kiszervezés esetén a külső vállalatok létesítményeire a védelem nem vonatkozik. Másodszor, a vízumokról szóló tételnek is tartalmaznia kellene a Schengeni Információs Rendszer (SIS) tekintetében javasolt biztonsági követelményeket. Harmadszor, a rendelet 7. cikkének nem csupán a kockázatelemzésre kellene kiterjednie, hanem a tagállamok által a SIS és a Vízuminformációs Rendszer (VIS) jogszabályi eszközei által előírt szabályokkal összhangban elvégzett biztonsági ellenőrzésekkel kapcsolatos ellenőrzésekre és jelentésekre is.

Az imént említett problémákon és a lehetséges javításokon túl alapvető gondot jelent, hogy az Európai Parlament szerepe mellékes lesz. A Jogi Szolgálat véleménye szerint a Bizottság jogalapra vonatkozó döntése jogszerű. A rendelettervezet esetében azonban az együttdöntési eljárást is alkalmazni lehetne. A két lehetőség között kizárólag a politikai akarat dönt. Végeredményben, ha a Lisszaboni Szerződés hatályba lép, amire rövid időn belül számíthatunk, ezeket a javaslatokat egyetlen javaslatban kell majd összefoglalni, és ismét be kell majd nyújtani, mivel megszűnik a pilléres szerkezet.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség biztonságáról van szó, ezért a párbeszédbe valamennyi tagállamot és európai intézményt be kell vonni. Ennek megfelelően az együttdöntési eljárást kell választani. Az Európai Parlament véleménye nem lehet pusztán kiegészítés, hanem tükröznie kell azt a súlyt, amelyet az intézmény az alapvető jogalkotási aktusok elfogadásában képvisel.

Befejezésképpen köszönetet szeretnék mondani az árnyékelőadóknak, amiért támogatták az Európai Parlamentre vonatkozó álláspontot, és felkérem Barrot alelnök urat, aki mindig is nagy tisztelettel viseltetett a Parlament iránt, hogy nyújtsa be ismét e javaslatokat olyan formában, hogy azok ne csupán tartalmi újításokat tartalmazzanak, hanem az eljárás tekintetében is megfelelő szerepkörrel ruházzák fel az Európai Parlamentet.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr! Megkísérlek választ adni a Coelho úr jelentésében kifejtett aggodalmakra.

Az értékelési mechanizmus a schengeni térség egységességének és a tagállamok kölcsönös bizalmának megőrzése szempontjából kulcsfontosságú intézkedés. A Bizottság ezért azt javasolja, hogy a tagállami szakértőket teljes körűen vonjuk be a vizsgálatok, a helyszíni vizsgálatok tervezésébe, valamint az értékelés és a követő jelentések szövegezésébe.

A Bizottságnak természetesen meggyőződése, hogy a Parlamentnek részt kell vennie a schengeni végrehajtás értékelésében, ami jelenleg nem így van. A polgároknak hozzáférést kell biztosítani az értékelések eredményéhez. Ezért ajánlotta fel a Bizottság, hogy minden évben jelentést készítsen a Parlament számára,

amelyben tájékoztatná az intézményt az egyes értékelésekből levont következtésekről, valamint a korrekciós intézkedések állásáról.

Ez tehát az első válasz. Való igaz, hogy Coelho úr felvetette a parlamenti részvétellel zajló együttdöntés kérdését. A hatályos szerződések erre jelenleg nem adnak módot. Ugyanakkor, bár egyelőre még nem alkalmazzuk az együttdöntést, a javaslatok közösségibbé teszik a jelenlegi mechanizmust. E javaslatok révén a mechanizmus hatékonyabbá tehető, mind a helyszíni vizsgálatok, mind pedig az értékeléseket követő intézkedések tekintetében.

Mindezen felül megerősödik a Bizottságnak a Szerződések őreként betöltött szerepe. Ezt az átfogóbb szerepet azonban, Coelho úr, a Tanács folyamatosan erősen megkérdőjelezi. Éppen ezért a hatályos szerződések értelmében két párhuzamos javaslatra volt szükség, mivel a schengeni vívmányok az első és a harmadik pillérrel is összefüggésben állnak.

A Bizottság véleménye szerint az EK-Szerződés 66. cikke, amely a Parlamenttel való egyeztetésről rendelkezik, megfelelő jogalapot szolgáltatott az első pillérre vonatkozó javaslatához. Ezt a jogalapot választottuk a schengeni értékelési mechanizmus szempontjából megfelelőnek, amikor az 1999. évi „részletező” határozat révén a schengeni vívmányokat beillesztettük az Európai Unió jogszabályi keretébe.

A harmadik pillérre vonatkozó javaslat jogalapjául a Szerződés 30. és 31. cikkét választottuk. Ezért kellett két különböző cikkre hivatkoznunk az első és a harmadik pillér értékelését illetően.

A hatályos szerződések és a belőlük fakadó jogviták alapján a Bizottság nem módosíthatja javaslatát. Megjegyzendő, Coelho úr, hogy tekintve, milyen nehéznek bizonyultak a Bizottság megnőtt szerepével kapcsolatban a Tanáccsal folytatott tárgyalások, elképzelhető, hogy hosszabb ideig is eltartanak majd. Reméljük, különösen ma, hogy a Lisszaboni Szerződést ratifikálni fogják, amit követően az ügyet újratárgyalhatjuk, és ha eljön az ideje, a Bizottság dönteni fog, hogy a javasolt mechanizmusok esetében véleménye szerint mi a legmegfelelőbb jogalap, megpróbálva a lehető leginkább bevonni a folyamatba az Európai Parlamentet.

Nyilvánvaló, hogy ha itt lesz az ideje, a Bizottság a helyzettől függően módosított, illetve új javaslatokat tud majd beterjeszteni. Mint azt Önök is tudják, jómagam általában nagyon is kedvezőnek tartom ezt a rendelkezést, amely lehetővé teszi a Parlament számára, hogy a jog érvényesülése, a szabadság és a biztonság kérdésével kapcsolatos döntésekben társjogalkotóként vegyen részt. A Parlament aktívabb részvételét nyilvánvalóan csak támogatni tudom. A jelenlegi helyzetben azonban nem hiszem, hogy bármi mást tehattünk volna, mint hogy a hatályos jogalap értelmében terjesztjük elő a javaslatot. Mindazonáltal, ahogyan azt már említettem, a Tanáccsal folytatott megbeszélések nem zökkenőmentesek; nem azért, mert nem akartuk bevonni a tagállamokat, hanem azért, mert a Bizottság mint a Szerződések őre úgy ítéli meg, hogy egyben az értékelési mechanizmus egészének irányításáért is felelős, a tagállamokkal, és természetesen a Parlamenttel közösen.

Simon Busuttil, a PPE képviselőcsoport nevében. – (MT) A schengeni térség létrehozása kétségtelenül hatalmas lépés volt számos európai uniós ország számára. Ezzel együtt realisabbá vált a polgárok teljes körű szabad mozgására vonatkozó elképzelés, sőt, azt mondhatjuk, hogy amikor valamely polgár a schengeni térségen belül utazik, megközelítőleg úgy érezheti, hogy saját országán belül teszi ezt. Mindannyian tisztában vagyunk azonban vele: az, hogy egy ilyen nagy ívű projekt megvalósítása ilyen sikeres legyen, jelentős mennyiségű kemény munkát és hatalmas áldozatokat kívánt. Amikor úgy döntöttünk, hogy megnyitjuk egymás előtt az utat, mindenekelőtt bizalmat kellett szavaznunk egymásnak egy ilyen rendkívül érzékeny kérdésben, vagyis külső határaink védelmét illetően. A külső határok tekintetében bizalommal tisztelünk meg egy országot, és bizalmat nyerünk cserébe.

Éppen ezért a jelentések ügyében egyetértek kollégámmal, Carlos Coelho úrral abban, hogy céljuk a schengeni térség projektjének keretén belül megvalósuló értékelési mechanizmus javítása; olyan projektről van szó, amely átfogó jelentőséggel bír, és amelynek alapja a kölcsönös bizalom. Ugyanakkor ahhoz is ragaszkodunk, hogy az értékelésnek hatékony és átlátható módon kell megvalósulnia. A folyamatban továbbá a Parlamentnek is részt kell vennie, és lehetőséget kell kapnia hatáskörének maradéktalan gyakorlására, különösen most, hogy – feltehetően – néhány hét választ el bennünket a Lisszabon Szerződés hatálybalépésétől. Éppen ezért biztos vagyok benne, hogy a Bizottság megérti majd, amikor azt mondjuk, hogy figyelembe véve a Lisszaboni Szerződés közelgő elfogadását, elvárjuk, hogy az ilyen jellegű javaslatok maradéktalanul tiszteletben tartsák azokat a jogköröket, amelyekkel a Szerződés a Parlamentet felruházta.

Ioan Enciu, az S&D képviselőcsoport nevében. – (RO) A schengeni vívmányok alkalmazását értékelő és nyomon követő mechanizmus létrehozása fontos intézkedés, amely a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséggel, és elsősorban a hágai program rendelkezéseivel kapcsolatos döntéseket a gyakorlatba ülteti át. A mai vitára benyújtott javaslattervezetek az értékelési mechanizmus egy változatát mutatják be. A célzott területre vonatkozó konkrét rendelkezéseket, valamint megfelelő ellenőrzési módszereket tartalmaznak.

Részletesebb elemzés után azonban nyilvánvalóvá válik, hogy az intézményközi együttműködés bizonyos elveit mind európai uniós szinten, mind pedig a tagállamok között figyelmen kívül hagyják. E tekintetben a benyújtott javaslat egyes rendelkezései korlátozzák a Schengeni Megállapodás alkalmazásából származó eredmények értékelésével kapcsolatos tagállamok közötti együttműködést. Ezzel egyidejűleg a javaslat elfogadhatatlan mértékben megnöveli a Bizottság jelentőségét a folyamatban, míg az Európai Parlament az értékelési mechanizmus egészéből kimarad.

Továbbá a rendelet egyes cikkeinek megfogalmazása eltérő értelmezéseket tesz lehetővé arra vonatkozóan, milyen kapcsolat áll fenn a Bizottság, a Parlament és a Tanács között a schengeni vívmányok alkalmazásával kapcsolatos információkhoz való hozzáférés tekintetében.

Éppen ezért az érzékeny információkról rendelkező 14. cikk hangsúlyozza, hogy „[a] helyszíni vizsgálatokat követően készített jelentések minősített dokumentumnak számítanak. A Bizottság – az érintett tagállammal való konzultációt követően – dönt arról, hogy a jelentés mely részei tehetők közzé.”

E rendelkezésekkel kapcsolatban megemlíteném még, hogy az Európai Parlamenthez és a Tanácshoz benyújtott jelentésekről szóló 16. cikk nem utal arra, hogy az elvégzett értékeléseket bemutató éves jelentések is korlátozott információkat fognak tartalmazni. Ebből arra következtethetünk, hogy a Bizottság határozza majd meg, mely információk szerepeljenek az éves jelentésekben, és melyek ne. Ily módon a Bizottság olyan hatáskörhöz jut, amely véleményem szerint nem indokolt.

A Lisszaboni Szerződés hamarosan hatályba lép, és onnantól kezdve az együttdöntés lesz az alapvető jogalkotási eljárás a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség tekintetében is. A jelenlegi vita tárgyát képező jogalkotási javaslatok egyes rendelkezései összeütközésben állnak a Szerződésben foglalt elvekkel. Következésképpen e tervezeteket, amennyiben most elfogadjuk őket, a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésekor felül kell majd vizsgálni.

Hölgyeim és uraim! A szabadság, a biztonság és a jog érvényesülése meghatározó jelentőséggel bírnak az európai polgárok számára, akiknek érdekeit az európai jogalkotók közvetlenül képviselik. Helytelen, ha egy olyan intézmény szerepét, mint amilyen az Európai Parlament, korlátozzuk. Azzal zárnám a felszólalásomat, hogy támogatom a Coelho úr által tett javaslatot, amely szerint e tervezetet jelenlegi formájában el kell utasítanunk, és vissza kell küldenünk a Bizottságnak. Azt javaslom, hogy önök is támogassák az állásfoglalás-tervezetet.

Sarah Ludford, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Kollégánk, Coelho úr ismét kiérdemelte becenevét: Carlos „schengeni” Coelho. Az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságban ő állandó szakértőnk, munkájáért és szakértelméért pedig rendkívül hálásak vagyunk. Kiváló szakértői jelentéseket készített e javaslatokról, amelyek rámutatnak, milyen borzasztó zűrzavar uralkodik az Európai Unióban az ellenőrzés és az értékelés terén.

Számomra semmiképp sem ésszerű, hogy a schengeni térséghez történő csatlakozásnak való megfelelésről minden esetben kizárólag a tagállam dönt, függetlenül bármilyen misztikus különbségtől, amely a schengeni térség létrehozása előtt, illetve azt követően történő csatlakozás között fennállhat. A bizottsági rendeletjavaslat szerint „[m]ivel a kölcsönös bizalom megteremtése érdekében a hatálybalépés előtti értékelés alapvető fontosságú a tagállamok számára, ésszerűnek tűnik, hogy ez a tagállamok felelősségi körében maradjon”. A balkáni országok értékelését azonban nem utaljuk a tagállamok hatáskörébe, aminek okán ma este az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság arra szavaz majd, hogy ezek az országok megfelelnek a vízummentesség, a vízummentes utazás követelményének – a felmérést és értékelést a Bizottság végzi, ezért egyáltalán nem következetes kijelenteni, hogy más országok megítélése a tagállamok feladata kellene, hogy legyen.

Őszintén szólva nem értem ezt a sajátos különbséget aközött, hogy a schengeni térséghez való csatlakozáshoz szükséges intézkedések „megvalósítását” ellenőrizzük, aminek a Bizottság véleménye szerint továbbra is kormányközi szinten kell történnie, illetve hogy a schengeni vívmányok „végrehajtását” vizsgáljuk. Határozottan úgy tűnik, a tagállamok nem végeznek túl jó munkát, hiszen a határozatra irányuló javaslatból

megtudjuk, hogy „[a]z elmúlt években a tagállamok nem tartották szükségesnek, hogy a büntető-, fegyver- és kábítószerügyekben folytatott igazságügyi együttműködés terén helyszíni értékeléseket végezzenek. Az adatvédelemre sem tért ki mindig a helyszíni értékelés.” Úgy vélem, sokan nemcsak itt a Parlamentben, de az intézmény falain kívül is úgy gondolják, a büntetőügyi együttműködés, a kábítószerrel, a kábítószer-csempészet kezelésével és az adatvédelemmel kapcsolatos kérdések elég fontosak ahhoz, hogy indokolják a helyszíni vizsgálatot. Ezért teljes mértékben támogatom Carlos Coelho úr következtetéseit, amelyek szerint mindezt egyesítenünk kell, egységessé kell tennünk az értékelésekre vonatkozó eljárásokat, valamint az első és a harmadik pillérrel kapcsolatos feladatokat – és remélem, hogy a „harmadik pillér” kifejezés hamarosan feledésbe merül, és soha többé nem kell majd kimondanom – annak érdekében, hogy egyetlen egyszerű, hatékony, eredményes és átlátható értékelési rendszer jöjjön létre, és biztosítani lehessen, hogy az átláthatóság kiterjedjen az Európai Parlament irányában való elszámoltathatóságra is.

Egészen furcsának találom, hogy ezen a ponton, vagyis meggyőződésem szerint a Lisszaboni Szerződés ratifikálásának előestéjén – aminek sikeréért egyébként magam is mindent megtettem tavaly a Lordok Házában – a Bizottság ilyen rendkívül zavaros és értelmetlen javaslatokkal áll elő. Támogatom ezek elutasítását, és arra kérem a Bizottságot, hogy megfelelőbb javaslatot készítsenek, amely figyelembe veszi a Lisszaboni Szerződést, az együtdöntést és a nyomon követés egyszerűségét és hatékonyságát, valamint megfelel a Bizottság és a Parlament egyéb területeken érvényes felelősségének.

A javaslat teljes mértékben kitér azon probléma elől, hogyan valósul meg a tagállami értékelés a 27 tagú Európai Unióban. Mint mondom, ezt érdemes megvizsgálni, többek között az emberi jogok területén is, mivel úgy tűnik, nincsenek világos elveink és struktúráink, hanem a különböző területeken egyszerűen különböző dolgokat fogadunk el. Bármennyire kedvelem is a tagállamokat, attól tartok, hogy a gyakorlatban sokszor a „segítek neked, ha te is segítesz nekem” megközelítést alkalmazzák, ami azt jelenti, hogy nem marasztalják el egymást, vagyis nem ők a megfelelő személyek arra, hogy egymást értékeljék. Ha megfelelően végzi a munkáját, a Bizottság az alkalmas intézmény erre a feladatra.

Mivel már csak pár másodpercem maradt, az Európai Konzervatívok és Reformerek képviselőcsoportjából Bradbourn urat kérdezném a személyek szabad mozgásának elvét illetően. Az úgynevezett „lemeztelenítő szkennerek” világszintű betiltását követelte. Hasznos lett volna, ha jelen van a tavalyi szavazáson, ahol kollégái elleneztek, hogy az emberi jogok alapvető felülvizsgálata nélkül betiltsák ezeket a gépeket. Kollégái a tilalom ellen szavaztak. Bradbourn úr még csak jelen sem volt a szavazáskor, ezért kissé érdekes, hogy most méltatlankodik az ügyben.

Tatjana Ždanoka, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Magam is köszönetet szeretnék mondani kollégáinknak, Carlos Coelho úrnak a jelentésért. Valóban szükségünk van egy egyszerű és hatékony, átlátható mechanizmusra a schengeni eredmények értékeléséhez.

Egyetértek azzal, hogy a Bizottságnak aktívabb szerepet kell játszania az értékelési mechanizmusban, amiről Barrot úr az imént beszélt. Mindazonáltal bennünket, parlamenti képviselőket számos dolog aggodalommal tölt el. Tudják, hogy a Zöldek Képviselőcsoportja igen határozott álláspontot képvisel a személyes adatok védelmének kérdésében. A Bizottság a konzulátusi létesítmények biztonságával kapcsolatban elfelejtette megemlíteni a kiszervezést. Emellett az ezekre vonatkozó informatikai védelmi rendelkezésekről is elfeledkezett.

Az éves értékelési programon túl a rendelet 7. cikkének nem csupán a FRONTEX által biztosított kockázatelemzést kell figyelembe vennie, hanem a maguk a tagállamok által végrehajtott ellenőrzéseket és vizsgálatokat is. Éppen ezért kérjük, hogy az adatvédelmi kérdésekkel is foglalkozzanak.

Az együtdöntési eljárás és Coelho úr jelentése tekintetében képviselőcsoportunk, a Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja teljes mértékben támogatja Coelho úr álláspontját. Nem hívom fel ismét a figyelmüket az Európai Parlament mint választott testület szerepére. Már elhangzott, hogy a Lisszaboni Szerződés értelmében az együtdöntési eljárás lesz az egyedüli lehetséges választás. Teljes körűen támogatjuk az előadót, csakúgy, ahogyan a javaslatát is.

Rui Tavares, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) A schengeni térség 20 éves – közel 20 éves –, és 10 éve folyamatosan értékeljük, először az Állandó Bizottság, majd az értékelő munkacsoport révén. Éppen ezért itt az ideje, hogy tovább javítsuk az értékelési eljárást, és megoldást találjunk a schengeni térséggel kapcsolatos aggodalmakra.

Sajnálatos, hogy az évforduló közeledtével a Bizottság nem dolgozott elég keményen, vagy nem volt képes valódi előrelépést elérni egy olyan hatékonyabb és átfogóbb értékelési mechanizmus létrehozásában, amely

kezelni tudná nem csupán a schengeni térség korai éveit során felmerült problémákat, például a tagállamok közötti hatékonyság és egységesség, valamint az eljárások megfeleltethetőségének kérdését, hanem egyben választ adhatna az átláthatósággal, a polgári ellenőrzéssel (demokratikus ellenőrzéssel) és végül az emberi jogok tiszteletben tartásával kapcsolatos aggodalmakra is, amely utóbbi a Parlament számára nagy jelentőséggel bír. Jól megalapozott fenntartások léteznek azzal kapcsolatban, hogy a fokozott hatékonyságot csak a polgárok jogainak korlátozása árán lehetett elérni, és itt az ideje, hogy ezt a szakadékokat áthidaljuk.

Röviden szólnék az együttdöntés kérdéséről is. Az Európai Bizottság és mindenki más, aki demokratikus erőit magasztalva támogatta a Lisszaboni Szerződést, most megmérettetnek, vajon állják-e szavukat, és lehetővé teszik-e a fokozottabb parlamenti és demokratikus ellenőrzés megvalósulását a schengeni értékelési folyamat során. Mindezek ellenére nem támogatom az előadót, Carlos Coelho képviselőtársam következtetéseit. Úgy vélem, jó szolgálatot tesz az európai demokráciának azzal, hogy a Bizottságtól a javaslatok átdolgozását követeli, valamint azt, hogy egy egyszerűbb, átláthatóbb, az emberi jogokat nagyobb mértékben tiszteletben tartó indítványt készítsenek, amely fokozottabb parlamenti és demokratikus ellenőrzést tesz lehetővé.

Gerard Batten, az EFD képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Ritkán esik meg, hogy egyetértek az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottsággal. Véleményük szerint az értékelési mechanizmusokra és a schengeni vívmányokra vonatkozó javaslatoknak nincs értelme, mivel a Lisszaboni Szerződés teljes körű ratifikálását követően mindenképpen módosítani kell majd őket.

A Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően a különböző döntési területek úgynevezett három pillére közül az első és a harmadik pillér egyesülni fog. Miután a Lisszaboni Szerződést végrehajtják, kétségtelenül lesznek majd olyan kísérletek, amelyek eszközként próbálják felhasználni a végrehajtást ahhoz, hogy a schengeni vívmányokat valamennyi tagállamban alkalmazzák, köztük a jelenleg mentességet élvező országokban, tehát az Egyesült Királyságban is.

Bizonyára észrevették, hogy úgy fogalmaztam, „miután a Lisszaboni Szerződést végrehajtják”, nem pedig úgy, „ha” végrehajtják. Úgy tűnik, hogy az egyetlen továbbra is tiltakozó államfő, a derék Václav Klaus úr, a Cseh Köztársaság elnöke rövidesen beadja a derekát a rá nehezedő nyomásnak köszönhetően. Nagy-Britannia saját áruló munkáspárti kormánya megszegte ígéretét, és nem tartott népszavazást Lisszabon kérdésében, az egyetlen személynek pedig, aki fenntarthatná a referendum reményét, David Cameronnak, nincs ehhez elég bátorsága, elvi meggyőződése vagy hajlandósága.

Az Egyesült Királyság bevándorlási és menekültügyi rendszere minden szabálytól és korlátozástól mentes, és teljesen kaotikus. Az Európai Unió tagállamaként elvesztettük az ellenőrzést saját határaink felett, a Lisszaboni Szerződés értelmében pedig a korábbi bevándorlási hullám cunamivá női majd ki magát. Ez a jelentés tehát semmiféle jelentőséggel nem bír majd, a Bizottság pedig figyelmen kívül fogja hagyni az Állampolgári Jogi Bizottság, illetve a Parlament észrevételeit.

A mai vita során sokan dobálóztak a „szabadság és a jog érvényesülése” kifejezésekkel. Milyen szabadságról beszélünk, ha a polgárok véleményét nem kéri ki a Lisszaboni Szerződés révén érvénybe lépő új alkotmányról, csak mert elutasítanak azt? Milyen szabadság az, ahol a jogszabályokat antidemokratikus intézmények hozzák, amelyeket a választók nem bírhatnak távozásra? Milyen jogok érvényesülnek, amikor az európai elfogatóparancsnak köszönhetően a nemzeti bíróságokat megfosztották azon joguktól, hogy megvédjék saját polgáraikat a tisztességtelen letartóztatással és bebörtönzéssel szemben? Ez az Unió egy orwelli közösség, ahol a szavak a kimondottakkal éppen ellentétes jelentésűek.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Elnök úr! Demokratikus forradalomra van szükség. Az imént hallottuk az előző felszólalót; gyakran előfordul, hogy ha túl gyorsan és túl messzire megyünk, éppen az ellentétét érjük el annak, amit szerettünk volna.

Képviselőcsoportom mottója az, hogy ha az Európai Unió túl gyorsan halad, akkor pontosan az történik majd, amit nem szeretnénk, vagyis új nacionalizmus jön létre. Hazámban jelenleg éppen ezt figyelhetjük meg. Egy megosztott országból jövök; a nyugati részen, Voralbergben és azon picit túl örömmel üdvözljük a nyitott határokat, míg keleten nyilvánvaló, hogy a schengeni kérdést illetően túl gyorsan és túl messzire mentünk. Cserébe hazámban és más országokban egyaránt új revansizmus és nacionalizmus alakul ki.

Nem rejtőzhetünk formalitásokról szóló viták mögé. Szembe kell néznünk a kihívásokkal. Ennek pedig természetesen szükségképpen azt kell jelentenie, hogy az Európai Parlament együttdöntési jogot kap, és hogy Önnek, biztos úr, meg kell várnia, amíg élhetünk az együttdöntés jogával, vagy legalábbis azt az időpontot, amikor az már alapértelmezés szerint megillet bennünket.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Elnök úr! Gratulálni szeretnék Carlos Coelho úrnak, és támogatásomról szeretném biztosítani, valamint kiemelném, hogy a jelentést az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság egyhangúlag fogadta el.

A Tanács javaslata a Schengeni értékelő munkacsoport megbízásának második részével áll összefüggésben, vagyis annak ellenőrzésével, hogy a közösségi vívmányokat a belső határellenőrzések megszűnését követően is megfelelően alkalmazzák.

A megbízás célja az, hogy hatékonyabbá tegye a schengeni értékelési mechanizmust.

A schengeni vívmányok megfelelő alkalmazásának értékeléséhez a harmadik pillér elemei szolgálnak jogalapként, míg a vívmányok egyéb aspektusainak jogalapját az első pillér jogeszközei biztosítják.

Véleményem szerint a javasolt jogalap megfelelő, ugyanakkor láthatóan ellentmondásban áll a Lisszaboni Szerződés több mint jelentős hatálybalépésével, amelynek révén a két pillér között jelenleg megoszló jogkörök egyesülnek majd.

A javaslat elenyésző mértékben tartalmaz olyan új elemeket, amelyek megkülönböztetik azt a most hatályos értékelési mechanizmustól, és Coelho úr ismét megemlítette ezeket. Ugyanakkor bevezet egy kétségtelenül jelentős változtatást is, az előttünk lévő dokumentum ugyanis a jelenleg a Tanácsot illető jogköröket a Bizottságra ruházná át.

Ez a hatáskör-átruházás a gyakorlatban azt jelenti, hogy a Parlamentet és a tagállamokat az értékelési folyamat során mellőzni fogják, annak ellenére, hogy saját külső határait biztonsága felett ők rendelkeznek ellenőrzési jogkörrel.

A Parlament, amely az európai polgárokat képviseli, jelentős, vezető szerepet játszik a biztonsági kérdésekben. Feladatunk fontos, amelyet a Lisszaboni Szerződés megfelelően elismer.

Következésképpen, elnök úr, azt szeretnénk, ha várnánk három hónapot, ha ugyanis így teszünk, nem lesz szükség rá, hogy felülvizsgáljuk az ügyet.

Elnök úr, még egy kérdésem lenne: az imént láttam, hogy az alelnök úr pulóvert húzott, és valóban, borzasztóan hideg van itt. Elnézésüket kell kérnem, amiért távoznom kell, ez azonban nem azért van, mert nem kívánom követni a vitát, hanem mert lassan torokgyulladást kapok, ami igen kellemetlen, ezért hálás lennék, ha intézkedne az ügyben, elnök úr.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Talán azért is van itt ilyen hideg, mert a Bizottság vajmi kevésbé méltatja figyelemre a Parlamentet és annak véleményét. Ez a viszony a jövőben remélhetőleg enyhül majd valamelyest. Úgy gondolom, hogy a jelenlegi helyzet és a mai vita nem túl kellemes a biztos úr számára, hiszen láthatóan valamennyien egy véleményen vagyunk, a többség legalábbis mindenképpen. Mindennek ellenére köszönetet szeretnék mondani az előadónak az általa készített jelentésért.

A schengeni térség létrehozása valóban megteremtette a mozgás szabadságát a polgárok számára e területen belül, és véleményem szerint Európa történetének egyik legnagyobb sikere volt. Azonban még sok a tennivaló. A belső határellenőrzések megszüntetéséhez teljes biztonságra és a felek közötti abszolút bizalomra van szükség arra vonatkozóan, hogy mindenki képes meghozni a szükséges intézkedéseket. Az ellenőrző és értékelő mechanizmus létrehozása éppen ezért rendkívül fontos, ha el szeretnénk nyerni a tagállamok polgárainak bizalmát. A szélsőjobb gyakran visszaél ezzel a kérdéskörrel, és olyan híreket terjeszt, amelyek szerint a schengeni térség lehetővé teszi a bűnözők számára, hogy behatoljanak a hozzá tartozó országok területére, és polgáraink igen jogosan teszik fel azt a kérdést, hogyan kívánjuk ezt a jövőben megakadályozni.

Az intézményközi koordináció elvének megerősítése szintén jelentős lépés, amelyet a Bizottság a javaslatában erősen elhallgat, ami nyilvánvalóan káros, hiszen ahogyan azt számos előttem szóló képviselő is kifejtette, valamennyien úgy gondoljuk, hogy a Lisszaboni Szerződés hamarosan hatályba lép, ezért szerencsés lenne, ha ezt a szempontot is be lehetne építeni a javaslatba.

Ezenfelül azt sem látjuk indokoltnak, miért ne tartalmazhatná az Európai Parlamentnek szóló éves jelentés valamennyi vonatkozó információt – sajnálatos módon a Bizottság ezt a demokratikus elvet elmulasztotta beilleszteni véleményébe. Éppen ezért az előadóhoz hasonlóan javaslom, hogy a tervezetet küldjük vissza a Bizottságnak, és ragaszkodjunk hozzá, hogy belefoglalják a közös döntéshozatali eljárást, valamint hogy az értékelés elvének egészét leegyszerűsítsék, és a teljes folyamatot átláthatóbbá tegyék.

Cecilia Wikström (ALDE). – (SV) Elnök úr! Coelho úrhoz és számos képviselőtársamhoz hasonlóan hangsúlyozni szeretném, hogy a schengeni térség létrehozása az 1980-as és 1990-es években a jelenkor egyik legfontosabb reformja volt. Jean Monnet, az EU egyik legjelentősebb alakja állítólag úgy fogalmazott, hogy az Európai Unió célja nem a nemzetek, hanem az emberek egyesítése.

Az elmúlt évszázadok során a személyek mozgása Európán belül igen korlátozott volt. Az európai országok kapcsolatát az embertársainkkal szemben érzett gyanú határozta meg. Az országok közötti bizalom sok esetben egyértelműen hiányzott. A kapcsolatokat a bizalom helyett a bizalmatlanság jellemezte. Szerencsére ez már a múlté, és Európa számára új lehetőségek nyíltak. Legtöbbünknek itt, az Európai Parlamentben régóta megadatik, hogy éljünk a schengeni térség által biztosított szabadságjogainkkal. Könnyen megfedkezünk róla, hogy a térség létrehozását az államok közötti kivételes szintű bizalom tette lehetővé. Könnyen megfedkezünk róla, milyen megpróbáltatásokkal teli út vezetett odáig. A szabad mozgás joga azonban előfeltétele annak, hogy az emberek a nemzeti határokon túl is találkozhassanak egymással.

Elnök úr! Ahogyan Coelho úr igen találóan megjegyezte, természetesen nagyon fontos, hogy a schengeni vívmányok ellenőrzéséhez hatékony és átlátható értékelési rendszer álljon rendelkezésre annak érdekében, hogy e térséget továbbra is, és egyre inkább a személyek szabad mozgása jellemezhesse. A schengeni térség alapja azonban az együttműködésben részt vevő tagállamok közötti bizalom, nem pedig maga a mechanizmus. Fontos, hogy ez a mechanizmus hatékony és átlátható legyen, ezért a Bizottság javaslatát problémásnak vélem. A probléma az, hogy a Tanács jelenlegi szerepét a Bizottságra ruházzák át, és hogy súlyosan korlátozottá válik az együttműködés lehetősége. A legfontosabb ellenvetésem azonban az, hogy mi, az Európai Parlament polgárok által megválasztott képviselői kimaradunk a folyamatból.

Egy igen szakmai jellegű dologról, az értékelési mechanizmusról vitázunk, ugyanakkor nem szabad elfelejtenünk, hogy mindez az európai együttműködés fundamentumát érinti: a szabadságot, a biztonságot és a jog érvényesülését. Éppen ezért fontos, hogy az e területen születő új döntések meghozatalában valamennyien részt vegyünk. Arra kérném tehát a Bizottságot, hogy hallja meg a Parlamentben elhangzó bírálatokat. Arra kérem őket, hogy a lehető leghamarabb terjesszenek elő egy új és jobb javaslatot. Az új javaslat tartalmát úgy kell kialakítani, hogy az értékelési mechanizmust érintő bármely módosítás esetén kötelezően a Bizottság, a tagállamok és különösképpen az Európai Parlament polgárok által megválasztott képviselőinek részvételével zajló együttdöntési eljárást kelljen alkalmazni.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr! A Bizottság javaslatának célja az, hogy a mechanizmus hatékonyabbá és átláthatóbbá tétele révén megerősítse a Schengeni értékelő munkacsoport szerepét annak érdekében, hogy biztosítani tudja a schengeni vívmányok hatékony és következetes alkalmazását. Érdekes azonban, hogy az Európai Unión belüli szabad mozgás ellenére olyan rendszer létrehozását szorgalmazza, amely messze nem teljesíti az emberi jogok tiszteletben tartásához szükséges eljárási követelményeket. A schengeni vívmányok alkalmazásának értékelése éppen azért ilyen nehéz, mert nehezen tudjuk elfogadni, hogy lehetővé teszi az érzékeny adatok cseréjét, a „személyes aktákat” és olyan elnyomó mechanizmusokat, amelyek az európai térségen belüli szabad mozgás védelmének ürügyén jöttek létre.

A Bizottságnak minden oka megvan az aggodalomra. A belső határok ellenőrzésének megszüntetéséhez megfelelő kompenzációs intézkedésekre van szükség a külső határellenőrzés, valamint a rendőrség, a vámhatóság és a bíróságok közötti együttműködés megerősítése tekintetében. Mindez azt is jelentette, és jelenti ma is, hogy szükség lesz a folyamatos információcserére, valamint az Európai Unióba történő belépéskor a biometrikus vízumok használatára. Úgy véljük, hogy a meghozott vonatkozó intézkedések alkalmazásának ellenőrzésén túl az értékelésnek azt is minden esetben meg kell vizsgálnia, mennyire voltak szükségszerűek ezek az intézkedések. Semmilyen körülmények között nem fogadhatunk el egy olyan javaslatot, amely jóváhagyása esetén egy értékelési rendszer révén tovább erősíti a többnyire elnyomó intézkedések legitimitását.

Nicole Sinclaire (EFD). – Elnök úr! Mindig is úgy gondoltam, hogy európai parlamenti képviselőnek lenni pusztán időpocsékolás, de ez itt ma végképp bebizonyosodott. Teljesen értelmetlen vitát folytatunk, hiszen a Lisszaboni Szerződés – amelyet, ha még emlékeznek, erőszakkal keresztülvittek – a következő hónapban vagy megközelítőleg akkor hatályba lép, és akkor ismét le kell majd folytatnunk ezt a vitát. Ez tehát a helyzet, tékozzoljuk az időnket; nagyon, nagyon köszönöm.

Vizsgáljuk meg kritikus szemmel a Schengeni Megállapodást, és azt, mit is jelentett valójában Európa számára: lehetővé tette, hogy a bűnözők, az embercsempészek és a kábítószer-csempészek több ezer kilométeren keresztül ellenőrzés nélkül utazzanak; lehetővé tette, hogy a Sangatte-hoz és a Jungle-hoz hasonló

menekülttáborok jöjjenek létre a Csatorna túloldalán, ahol az emberek nyomorúságos körülmények között élnek. Remélem, most büszkék magukra.

Bizonyára jól ismerik az 1951. évi menekültügyi egyezményt, amely kimondja, hogy a menekülteknek az első biztonságos országban menedékkéért kell folyamodniuk – ezt önök figyelmen kívül hagyják. Figyelmen kívül hagyják a nemzetközi jogot, mégis felelős jogi személy szerepében kívánnak feltűnni, amivé majd a Lisszaboni Szerződés meg is teszi önöket. De kérem, ezt ugye nem gondolják komolyan: ez az egész egy nagy vicc! Az Egyesült Királyság polgárai azt szeretnék, ha saját határaikat ők ellenőriznék; hazámnak elege volt az európai hatalomból. Egy figyelmeztetéssel fejezném be: a britek tisztességes, toleráns és bizalommal teli nép, ha azonban valaki túl messzire megy, akkor ellentámadásba lendülünk. Ha pedig ellentámadásba lendülünk, akkor győzünk.

ELNÖKÖL: DURANT ASSZONY

alelnök

Philip Claeys (NI). – (NL) Elnök asszony! A schengeni vívmányok alkalmazásának értékeléséhez valóban hatékonyabb mechanizmust kell bevezetni, de az a benyomásunk, hogy mondvascsinált dolgokról vitázunk, miközben az EU külső határai tele vannak ellenőrizetlen lyukakkal. Ennek minden bizonnyal az az oka, hogy a legtöbb tagállami kormány és az EU részéről is hiányzik a külső határok hatékony ellenőrzéséhez szükséges politikai akarat, nem pedig az, hogy nem működnek hatékony értékelési mechanizmusok.

Valamennyien tisztában vagyunk vele, hogy egyes tagállamok képtelenek, vagy nem hajlandók megvédeni külső uniós határaikat az illegális bevándorlással szemben. Mindannyian tudjuk, hogy egyes kormányok az illegálisan érkező idegenek helyzetének tömeges legalizálásával a schengeni rendszer egészét aláássák. Példaként említeném a spanyolországi Zapatero-kormányt, valamint Olaszország, Hollandia, és végül, de nem utolsósorban Belgium kormányát. A belga kormány jelenleg arra készül, hogy tömeges mértékben legalizálja az új illegális bevándorlókat, veszélybe sodorva ezzel a rendszer egészét, azok az illegális bevándorlók ugyanis, akiknek a helyzetét ilyen módon legalizálják, az Európai Unión belül bárhol letelepedhetnek.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Hölgyeim és uraim! A Schengeni Információs Rendszer korszerűsítése egyre inkább rémálommá válik. Az EU további bővítése nyomán felmerül majd a terrorizmus és a szervezett bűnözés veszélye is, ezért a biztonság szintjének növelése elsődlegessé kell, hogy váljon. Rendkívül sajnálatos, hogy ismét elhalasztották az új adatbázisra történő váltást. A rendszer eltűnt személyek, lopott árucikkek és bírósági eljárások adatait tartalmazza. A jelenlegi rendszer 1995 óta működik, és 18 tagország számára készült. Üdvözlöm a Bizottság rugalmasságát, amely a SIS II rendszerrel kapcsolatos késlekedés ellenére lehetővé tette a schengeni bővítést. A kilenc új tagállam belépése azonban természetesen csak különleges feltételekkel valósulhatott meg.

A rendszer második verziója legalább 2011-ig nem léphet működésbe. A tervek szerint az adminisztráció, a rugalmasság, a biztonság és az adattárolási kapacitás szempontjából is előnyösebb lesz, valamint új funkciókat is biztosít majd. Lehetővé teszi a további országok csatlakozását, ideértve a Nagy-Britanniával és Írországgal való kapcsolatot is. Mindemellett a FRONTEX ügynökséget fel kell ruházni valamennyi olyan hatáskörrel, amely az illegális bevándorlás hatékony kezeléséhez szükséges. Mindazonáltal fenntartásokkal viseltetek a Schengeni munkacsoport közösségivé tételével szemben, aggódom ugyanis, hogy ennek eredményeképpen a tagállamok a továbbiakban nem teljesítik majd az ellenőrzés biztosítására vonatkozó kötelességüket. Másrészről fel szeretném hívni a figyelmüket a cseh polgárok tapasztalataira, mivel tudomásom van olyan esetekről, amikor német és osztrák rendőrsztek ok nélkül zaklattak cseh gépjárművezetőket.

Sajnálatos, hogy Klaus elnök úr értelmetlen módon akadályozza a Lisszaboni Szerződés ratifikálását, az azonban világos, hogy amint ez megtörténik, a Bizottságnak rövid időn belüli ismét be kell majd nyújtania a jogszabályt, ez alkalommal az Európai Parlamenttel való együtdöntési eljárásnak megfelelően. Ezért Coelho úr javaslatához hasonlóan a benyújtott szövegek elutasítását támogatom, és gratulálok az általa készített kiváló jelentéshez.

Marek Siwiec (S&D). – (PL) Elnök asszony! Újra és újra elhangzik az ülésteremben a „Schengen” szó. A legtöbben egyetértünk abban, hogy Schengen hatalmas siker volt, és hogy az új országok, az Európai Unió új tagállamainak polgárai számára ez az integráció figyelemre méltó sikerét jelenti. Ugyanakkor Schengen rendkívüli kötelezettség is, ezt a kötelezettséget pedig az új tagállamok – a balti államok, Lengyelország, Szlovákia, Románia és Bulgária – vállalták magukra. Az Európai Unió keleti szárazföldi határának védelméért az új tagállamok felelnek, és feladatukat kiválóan teljesítik.

Szeretnék azonban megemlíteni valamit, amiről ez idáig itt az ülésteremben még nem esett szó. Ami bennünket csodálattal és büszkeséggel tölt el – tehát Schengen és a szabad mozgás joga –, az rémálom és komoly problémák forrása mindazok számára, akik a vízumpolitika hatálya alá tartoznak, és ezért ki kell váltaniuk az úgynevezett „schengeni vízumot”. Ukrajna, Moldova és más keleti országok azon lakosairól beszélek, akik az Európai Unióba szeretnének utazni. Bevezettük ugyan a schengeni vízumot, de rendkívül sokba kerül. Az említett országok polgárainak közel egyhavi fizetésüknek megfelelő összeget kell fizetniük egy ilyen vízumért. A vízumkérelem során megalázó eljárásnak vetik alá őket, és hosszú sorokban kell várakozniuk. Ez is Schengen. Számukra Schengen megaláztatást, egy falat és problémákat jelent.

A schengeni politika működését értékelő rendszer létrehozása érdekében legalább megemlíteném a vízumpolitikával kapcsolatos kérdéseket. Szeretném, ha ezt is értékelnénk. Az eljárás megszületésének talán volt alapja, de nem tudhatjuk, mennyi ideig lesz még érvényben ez a vízumpolitika, és értékelni kellene, hogyan vezethetünk be olyan eszközöket, amelyek sok olyan embertől elválasztanak bennünket, akik teljesen természetes módon a mi térségünkbe, a schengeni térségbe szeretnének utazni. Bár a jelentés mindezt nem tárgyalja, hangot kívántam adni e gondolatoknak a mai vitában.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Elnök asszony! Mint azt bizonyára tudják, immár 28 ország, köztük 25 európai uniós tagállam szüntette meg az utasforgalom ellenőrzését a közösségi határokon. Az ilyen nagy mértékű mozgásszabadság alapja egyértelműen az érintett államok közötti széles körű bizalom.

Létfontosságú, hogy az utasforgalom szabad mozgását hatékony kísérő intézkedésekkel fenntartható módon szabályozzuk. E tekintetben központi jelentőséggel bír a külső határok hatékony felügyelete és ellenőrzése, amit – mint azt tudjuk – egységes szinten kell végrehajtani, a Schengeni Információs Rendszer alkalmazásával és a harmadik országbeli állampolgárok számára szóló harmonizált belépési követelmények bevezetésével. Ettől azonban még igen messze vagyunk. A kísérő mechanizmusoknak való megfelelés éppen ezért meghatározó tényező az EU polgárainak biztonsága szempontjából.

Hazám, Ausztria, a kelet-európai államokhoz való közelsége révén különösképpen érintett. Ebben az összefüggésben elég csak a legutóbbi esetre gondolnunk, amikor Ausztriában egy hűtőkamion lefoglalásakor kiderült, hogy a teherautó 64, Törökországból Magyarországon és Ausztrián keresztül Németországba átcsempészni kívánt illegális kurd bevándorlót szállított. Ez az eset jól szemlélteti, milyen fontos, hogy biztosítani tudjuk a külső határok megfelelő és hatékony ellenőrzését, és hogy ez milyen ritkán valósul meg.

A belügyek terén számos európai régióban is meg kell küzdenünk a bűnözés terjedésével, amely mögött egyre gyakrabban határokon átnyúló szervezett bűnbandák állnak. Ezt figyelembe véve úgy gondolom, megfontolandó, hogy ideiglenesen ismét bevezessük a belső határok ellenőrzését. Mint azt Önök is tudják, a 2008-as UEFA-bajnokság idején ez igen hatékonnak bizonyult.

Mivel a schengeni vívmányok alkalmazását nyomon követő értékelési mechanizmus létrehozása a tagállamok és még inkább polgáraik számára központi jelentőséggel bír, úgy vélem, nagyon fontos, hogy az Európai Parlament mint a polgárok képviselője részt vehessen ezekben a döntésekben.

Raffaele Baldassarre (PPE). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Mindkét javaslat teljes körűen a Bizottságra ruházza át a korábban a Tanács által gyakorolt jogköröket.

A Lisszaboni Szerződés közelgő hatálybalépésével, majd ennek nyomán a pillér alapú közösségi struktúra megszűnésével a jogi helyzet gyökeresen eltér majd a mostanitól, és jelentős mértékben módosul. Éppen ezért az értékelési mechanizmust azon feladatok következtetés kiosztása alapján kell majd létrehozni, amelyek jelenleg az első és a harmadik pillér között oszlanak meg.

Úgy érzem tehát, létfontosságú, hogy a javaslat lehetővé tegye a tagállamok fokozottabb bevonását – nem hiszem, Barrot úr, hogy a szakértők bevonása elegendő lenne – és mindenekfelett az Európai Parlament tényleges jelenlétét és valódi részvételét a schengeni vívmányok alkalmazását nyomon követő és ellenőrző mechanizmusért felelős koordinációs csoport munkájában. Továbbá, véleményem szerint, átfogóbb és konkrétabb kritériumok segítségével meg kell határoznunk, és pontosabban le kell írunk, hogyan alkalmazható a migrációs nyomás paramétere, amely kijelöli azokat a fokozott kockázatot jelentő területeket, ahol előzetes bejelentés nélküli vizsgálatokat kellene végezni.

Végül, a javaslatokat egyetlen csomagként, és nem önállóan kell kezelni, hiszen ugyanazon kérdés közös szempontjait képviselik, és ugyanazok a hiányosságok jellemzik őket. Erre azért is van szükség, mert a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően az együttműködés lesz az alkalmazandó eljárás.

Mindezek miatt teljes mértékben támogatom a Coelho úr által vázolt álláspontot és a Bizottságnak szóló felhívást, amelynek értelmében vissza kell vonniuk a javaslatokat, és új, megfelelőbb dokumentumokat kell benyújtaniuk, amelyek figyelembe veszik a mai vita eredményét.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) A schengeni térségbeli tagság a területhez tartozó tagállamok polgárai számára a mozgás teljes körű szabadságát biztosítja, ezáltal pedig teljesen megszünteti a tagállamok közötti határokat. A schengeni térség biztonsága attól függ, hogy az egyes tagállamok külső határaikon milyen szigorúan és hatékonyan valósítják meg az ellenőrzést. Tekintve, hogy ebben az esetben kettős értékelési mechanizmusról beszélünk, ezt mindenképpen végre kell hajtani, hiszen arról van szó, hogy az átlátható, hatékony és következetes végrehajtás biztosítása érdekében értékelni és ellenőrizni kell a schengeni közösségi vívmányok alkalmazását.

Még üdvözlönnünk kell a Bizottságnak a határozatra és a rendeletre irányuló javaslatait, mivel véleményünk szerint ezek fokozzák majd a belső határok nélküli területhez tartozó tagállamok közötti kölcsönös bizalom mértékét, és a schengeni vívmányok konkrét alkalmazását illetően egységes, magas követelményszintet határoznak meg, egyben úgy véljük, hogy a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését figyelembe véve, és azt követően a javaslatokat felül kell vizsgálni.

Üdvözlöm, hogy a Bizottság javaslatában a tagállamok egy koordinációs csoport részeként együttműködnek a Bizottsággal, aminek az a célja, hogy elősegítse az értékelési mechanizmus Bizottság általi végrehajtását. Örömmre szolgál továbbá a több éves programok kidolgozása és a tagállami szakértők bevonása a helyszíni vizsgálatok megvalósítása céljából, ami elősegíti majd a közösségi vívmányok e területéhez tartozó tagállamok közötti információcserét. A Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően azonban a rendőrségi és igazgatási együttműködés területe az első pillér, a közösségi jogszabályok pillérének részévé válik.

Fel szeretném még hívni a figyelmüket arra, hogy a schengeni vívmányok alkalmazását nyomon követő értékelési mechanizmus létrehozásáról szóló tanácsi határozatra irányuló javaslat 14. cikke éves jelentés elkészítését írja elő, amelyet a Bizottságnak a Parlament és a Tanács részére kell benyújtania. Ugyanakkor megismételném, hogy a javaslatot át kell dolgozni oly módon, hogy figyelembe vegye a Lisszaboni Szerződés rendelkezéseit.

Zárásképpen hozzátenném még, hogy az a javaslat, amelyet a Bizottság az értékelési mechanizmus létrehozásáról szóló tanácsi határozatra irányuló javaslattal kapcsolatban tett, az új tagállamokra nézve is fontos következményekkel jár, hiszen ebben az esetben olyan eljárásról van szó, amely lehetővé teszi a schengeni vívmányok rendelkezéseinek két szakaszban történő végrehajtását. Ezek közül néhány a csatlakozási szerződések I. mellékletében található, míg a többi azután lépne érvénybe, miután a Tanács elfogadta a schengeni vívmányok egyes rendelkezéseire vonatkozó határozatot.

Tadeusz Zwiefka (PPE). – (PL) Elnök asszony! Örömmel veszem, hogy a schengeni vívmányok értékeléséről szóló vitára akkor kerül sor, amikor az Európai Unióban és egyben az Európai Parlamentben egy nagyobb vita kezdődik a Stockholmi Programmal kapcsolatban. Ez egy jelentős projekt, amely az uniós polgárok életének olyan kiemelkedően fontos területeivel foglalkozik, mint a jog érvényesülése, a szabadság és a biztonság. Nyilvánvaló például, hogy a schengeni projekt értékelésének ki kell terjednie a program két elemére: az uniós polgárok szabadságának és biztonságának kérdésére.

Fel kell tehát tennünk magunknak a kérdést, miért is jött létre az Európai Unió, és miért ilyen fontos számunkra e meghatározó projekt sikere. Az Unió végül is nem a politikusok vagy a nemzetközi szervezetek, hanem egyes országok számára jött létre. Valójában a polgárok érdekében alakult meg. Éppen ezért a polgárok érdeke, a szabadság, illetve ezzel egyidejűleg a lehető legmagasabb fokú biztonság, amelyet garantálnunk kell számunkra, az egyik meghatározó eleme annak a munkának, amelyet az EU intézményeinek el kell végezniük.

Éppen ezért nem kedvező, hogy a schengeni térség kérdését külön tárgyaljuk, anélkül, hogy a vitát összekapcsolnánk az EU migrációs programjának és a szomszédos országokkal való együttműködési programjának értékelésével. Csak így juthatunk el ugyanis a helyzet közös vitája és közös értékelése révén a megfelelő következtetésekre – ez a célja a döntési folyamatokban való parlamenti részvételnek, ami reményeim szerint meg is fog valósulni.

Meggyőződésem tehát, hogy a schengeni program jól teljesített. Annak ellenére, hogy a kezdeti vélekedések szerint a SIS II rendszer elfogadása nélkül nem lett volna lehetőség az új tagállamok schengeni térségbe való belépésére, a tíz ország 2004. évi csatlakozása megmutatta, hogy ez mégis lehetséges volt, és semmi katasztrofális nem történt. Most már csak gondoskodnunk kell róla, hogy a rendszer működésének javítását

és szigorítását célzó mechanizmusokat a lehető leggyorsabban kidolgozzuk, természetesen az Európai Parlament közreműködésével. Mindezzel tisztelettel adózom Carlos Coelho úrnak, és teljes mértékben támogatom a jelentését.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). – Elnök asszony! Jómagam is csatlakoznék a javaslat visszavonására felszólítókhoz, és arra kérném a Bizottságot, hogy nyújtson be új, más jogalapon létrehozott javaslatot.

Nyilvánvaló kísérletet tettek arra, hogy ebben a fontos kérdésben mellőzzék a Parlamentet, és a Parlament Jogi Szolgálat megerősítette, hogy a javaslatához eltérő jogalap is választható lett volna, amely lehetővé teszi a Parlament teljes körű részvételét a folyamatban.

A Schengeni Információs Rendszer, a schengeni vízum és a Schengeni Határ-ellenőrzési Kódex mind az együtdöntés hatálya alá tartozik, és a Lisszaboni Szerződés ratifikálásának közeledtével, amelynek nyomán Unió-szerte egyszerűbbé és egységesebbé válik majd a jogi felépítés, a parlamenti részvételnek az ilyen jellegű kérdésekben fokozódnia, nem pedig gyengülnie kellene. A jelenlegi javaslat ezt egyáltalán nem biztosítja.

A bizottsági szakaszban azt láttuk, hogy e kérdéseket illetően jelentős egyetértés figyelhető meg a képviselőcsoportok között, és bízom benne, hogy a Parlament határozott és egyértelmű álláspontjának, valamint a jogi körülmények megfelelő értékelésének köszönhetően a javaslatot újrászövegezik majd, és egy megfelelőbb változatot mutatnak be helyette.

Véronique Mathieu (PPE). – (FR) Elnök asszony! Számos képviselőtársamhoz hasonlóan maradéktalanul támogatom Coelho úr jelentését, akinek őszinte köszönetet mondok az általa végzett kiváló munkáért.

A belső határellenőrzés megszüntetésének a kezdetektől fogva nélkülözhetetlen feltétele volt, hogy létezzenek olyan kompenzációs intézkedések, amelyeknek révén elkerülhető a rettegett biztonsági deficit kialakulása. Ezek az intézkedések szolgálnak a kölcsönös bizalom alapjául, amely elengedhetetlen a schengeni térség megfelelő működéséhez. Ennek megfelelően tehát kizárólag a schengeni vívmányok alkalmazásának értékelését lehetővé tevő hatékony és átlátható mechanizmus létrehozásával biztosíthatjuk e bizalom megőrzését, és ezáltal a tagállamok közötti szoros együttműködést.

A kihívás tehát nagy, és a Parlament által az új mechanizmus kidolgozásában játszott szerepnek összhangban kell állnia e kihívás mértékével. Következésképpen, ha ezt a szöveget a Lisszaboni Szerződést hatálybalépése előtt elfogadjuk, a mechanizmust vagy legalábbis annak az első pillérbe tartozó elemeit együtdöntés keretében kell majd elfogadni.

Ezenfelül, bár minden bizonnyal le kell vonni a megfelelő következtetéseket a schengeni vívmányoknak a közösségi jogba és az uniós jogba való beillesztésével kapcsolatban, ez nem azt jelenti, hogy az értékelés irányítása egyedül a Bizottság feladata kell, hogy legyen.

A tagállamokat fokozottabb mértékben be kell vonni az értékelési mechanizmusba, máskülönben fennáll a veszélye, hogy a kölcsönös bizalom meggyengül. Ugyanez érvényes a tagállamok belső biztonságára. Ha egy tagállam nem megfelelően alkalmazza a vívmányokat, a negatív következmények valamennyi tagállamot érintik.

Végül, a hatékonyság tekintetében nem tűnik elfogadhatónak számomra, hogy két különálló mechanizmus lépjen érvénybe két különböző értékelési szakaszra, vagyis a vívmányok alkalmazását megelőző ellenőrzésre, illetve a vívmányoknak a schengeni tagállamok által történő alkalmazására vonatkozóan.

Ezért Coelho úrhoz csatlakozva felszólítom a Bizottságot, hogy vonja vissza javaslatát, és olyan javaslatot terjesszen elő, amely fokozottabban figyelembe veszi a vívmányokról alkotott elképzelést és a tagállamoknak az alkalmazás értékelésében játszott szerepét.

Alan Kelly (S&D). – Elnök asszony! Rendkívüli sajnálattal veszem tudomásul, hogy egy olyan ország képviselőjeként szólok a képviselőkhez, amely ez idáig nem csatlakozott a Schengeni Megállapodáshoz. Ezt a lépést örömmel támogatnám. Bízom benne, hogy a Schengeni értékelő munkacsoport végül meggyőzi majd Írországot, valamint nagy-britanniai szomszédainkat a schengeni térség kétségtelen előnyeiről.

A személyek szabad mozgása alapvető szabadságjog, és egyben a valamennyiünk által áhított európai uniós polgárság egyik alappillére. Az, hogy ilyen mértékben fel tudtuk számolni a határokat, valamint biztosítani tudtuk az EU polgárai számára az utazás szabadságát és előnyeit, figyelemre méltó eredmény, különösen Európa történelmének fényében. Az, hogy mindeközben a határokon átnyúló bűnözés kezelésével foglalkozó hatóságok hatékonyságát is növelni tudtuk, történelmi jelentőségű eredmény, és az EU eddigi egyik legnagyobb

sikere. Írország a Schengeni Megállapodás nyomán hozta meg a döntést, hogy teljes körű bűnüldözési információs adatbázisrendszert hoz létre, amelyet reményeim szerint az elkövetkezendő években összekapcsolhatunk majd az európai rendszerrel. A schengeni program ez idáig kiválóan működött, ami valamennyiünk számára nyilvánvaló.

Éppen e jelentős eredmény fényében igen sajnálatos, hogy saját hazám csupán a schengeni rendszer egyes elemeiben vesz részt. Míg a rendőrségi ügyekben maradéktalan együttműködés valósult meg az ír biztonsági hatóságok és európai kollégáik között, az ír polgárok nem részesülnek teljes mértékben az EU által nyújtott előnyökből. A határellenőrzések megszüntetéséhez az érintett tagállamok között kölcsönös bizalomra van szükség. Sajnálatos módon az ír kormány álláspontja továbbra is az, hogy nem bízik teljesen európai szomszédaiban, és a személyek szabad európai mozgását illetően csak rendkívül alacsony szintű együttműködésre hajlandó. Ezt őszintén sajnálom. Valójában egy Unió-szerte érvényes vízumrendszerre van szükség, amelynek létrehozásához a schengeni térség és a mai vita reményeim szerint hozzájárul majd.

A szóban forgó javaslatot illetően arra kérném a Bizottságot, hogy vonja vissza azt. Úgy vélem, a javaslat túlzott hatáskörrel ruházza fel a Bizottságot. A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy megpróbálja figyelmen kívül hagyni az Európai Parlamentet. A Bizottságnak olyan javaslatokkal kell visszatérnie, amelyek tiszteletben tartják az együttdöntési eljárást, hiszen ha a mai vitától el is tekintünk, a Lisszaboni Szerződés elfogadását követően mindenképpen új javaslatokra lesz szükség.

Petru Constantin Luhan (PPE). – Elnök asszony! Először is gratulálni szeretnék Coelho úrnak az általa végzett nagyszerű munkáért. A jelenlegi schengeni értékelési rendszert kiegészítő egyszerű, hatékony és átlátható mechanizmus létrehozása üdvözlendő kezdeményezés.

Felmerül azonban néhány komoly adatvédelmi probléma is, amelyeket az előadó korábban már említett. Sajnálatos módon a szükséges javítások ellenére a jelenlegi folyamatban a parlamenti képviselőket csupán konzultációs jog illeti meg. A Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően a harmadik pillérbe tartozó kérdésekben a Parlament automatikusan együttdöntési jogkörrel rendelkezik majd. Tekintve, hogy a schengeni térség és a polgárok biztonsága forog kockán, valamennyi szereplőt komolyan be kell vonni az értékelési rendszerek létrehozásának folyamatába, lehetővé téve ezáltal a schengeni térség megőrzéséhez szükséges kölcsönös bizalom elvének biztosítását és megerősítését.

Mindezek miatt támogatom az előadó kezdeményezését, amely a Bizottságtól a javaslatok visszavonását, és új, teljesebb javaslatok benyújtását követeli.

Elena Oana Antonescu (PPE). – (RO) Gratulálni szeretnék Coelho úrnak a kitűnő munkáért és az elszántságért, amelyről a schengeni vívmányok alkalmazásának ellenőrzését egyszerű, hatékony és átlátható módon lehetővé tevő értékelési rendszer létrehozását szorgalmazva tanúbizonyságot tett.

Véleményem szerint az EU területén megvalósuló szabad mozgás jogának bevezetése és a belső határellenőrzés megszüntetése az Európai Unió legjelentősebb eredményei közé tartozik. Figyelembe véve a határok átjárhatóságát, a schengeni vívmányok gyakorlati megvalósításakor komoly követelményszintet kell megállapítanunk annak érdekében, hogy megőrizhessük a tagállamok közötti kölcsönös bizalom magas szintjét, többek között a belső határok ellenőrzésének eltörlését kiegészítő mechanizmusok végrehajtása során.

A schengeni vívmányok alkalmazását nyomon követő értékelési mechanizmust javítanunk kell. A fokozott biztonság és bizalom fenntartásának szükségessége megköveteli a tagállamok kormányai és a Bizottság közötti szoros együttműködést. Tekintve, hogy az e területen hozott jogszabályok az alapvető jogok és szabadságok szempontjából meghatározók, az Európai Parlamentnek ragaszkodnia kell ahhoz, hogy a Lisszaboni Szerződés végrehajtása a határvédelem megerősítésével kapcsolatos valamennyi jogalkotási döntésnek előfeltétele legyen.

Figyelembe véve, milyen fontos jogi kezdeményezésről van szó, sajnálatos, hogy az Európai Parlament csak konzultációs, és nem társjogalkotói szerepben vesz részt a folyamatban, ahogyan az ilyen esetben megfelelő lenne.

A szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség létrehozása az Európai Unió számára elsődleges jelentőséggel bír. Éppen ezért elengedhetetlen, hogy a tagállamok, a Bizottság és az Európai Parlament egyenlő mértékben részt vehessen annak megőrzésében és fejlesztésében.

Ennek megfelelően teljes mértékben támogatom az előadó azon javaslatát, hogy a Bizottság új, módosított javaslatot nyújtson be az Európai Parlament részére, valamint megfelelő lehetőséget biztosítson a Parlament számára társjogalkotói szerepének gyakorlására.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök asszony! Túléltek a hirtelen lehűlést itt az ülésteremben.

Feltehetőleg félreértés történt a vita során, abban az értelemben, hogy a javaslat célja az értékelési folyamat közösségivé tétele volt. Igaz, hogy Schengen működik – megjegyzem továbbá, hogy a képviselők többsége örömmel üdvözölte a schengeni program sikerét, amely egyaránt biztosítja a személyek szabad mozgását és a biztonságot.

Igaz, hogy a schengeni eredmények értékelése kezdetben kormányközi alapon folyt, és hogy a Bizottság csupán megfigyelői jogkörrel rendelkezett. Ugyanakkor az is igaz, hogy a Bizottságnak mint a Szerződések őrének felelősséget kell vállalnia az értékelésért. Szó sincs azonban arról, hogy kisajátítanánk az értékelési folyamatot – ezt mindenképpen tisztázni szeretném. Természetesen bevonjuk majd a tagállamokat, a tagállamok szakértőit a vizsgálatok idejének tervezésébe, a helyszíni vizsgálatok lebonyolításába és az értékelő jelentés összeállításába.

Nyilvánvaló, hogy a tagállamok részéről érzékelt fenntartások szintén félreértés eredményei. Mivel szeretnénk, ha a tagállamok között kölcsönös bizalom épülne ki, fel sem merült, hogy ne vonnánk be őket szorosan a schengeni program és a schengeni vívmányok alkalmazását célzó intézkedések értékelésébe.

Most rátérnék a Parlamentre. Itt is félreértésről van szó. Nem az a célunk, hogy kizárjuk a Parlamentet a folyamatból, ahogyan azt néhányan állították. A mi célunk ezen a ponton annak megvizsgálása, hogyan fokozható a Parlament részvétele rendszeres jelentések révén. Ez azonban egyáltalán nem zárja ki annak lehetőségét, hogy a Lisszaboni Szerződés ratifikálását követően a Parlament nagyobb szerephez jusson a közösségi folyamatban. Ezt némileg erőteljesen hangsúlyozom, tisztában vagyunk ugyanis vele, hogy e módszer alkalmazásakor érvényesülhet az általános európai érdek, még akkor is, ha egy-egy tagállam húzza a száját, amikor az általános európai érdek védelmére kerül sor.

Ezek tehát azok a félreértések, amelyeket tisztázni kívánok.

Hozzátenném továbbá, hogy a javaslatok a jelenlegi mechanizmussal összehasonlítva tényleges hozzáadott értéket képviselnek. Az értékelésekre gyakrabban és átláthatóbb módon kerül majd sor. A vizsgálatokat helyben, a kockázatelemzések alapján fogják megtervezni; az értékelési feladat során előzetes bejelentés nélküli vizsgálatokra is sor kerül majd, és magas szintű szakértői hozzájárulás valósul meg, a jelentős szakértői részvételnek köszönhetően pedig biztosítható lesz a vizsgálatok hatékonysága.

A helyszíni értékelések nyomán születő ajánlásokat követő intézkedések értékelése is javulni fog.

Elnök asszony, hölgyeim és uraim, ezek a megfigyeléseim. Teljesen megértem abbéli türelmetlenségüket, hogy szeretnék, ha a Lisszaboni Szerződés ratifikálását követően megnőne a Parlament szerepe. Kétségtelen, hogy a Parlamentnek jelentős szerepet kell játszania a közösségi módszerben, e javaslatunk célja azonban a folyamat közösségivé tétele volt, tisztázva természetesen, hogy a jövőben mindez egyértelműen lehetőséget ad az Európai Parlament fokozottabb bevonására.

Figyelmesen végighallgattam valamennyi felszólalást, és megértettem a Parlament közel egyhangú álláspontját. Úgy vélem azonban, hogy ez az álláspont félreértéseken alapul, amelyek tisztázhatók.

Carlos Coelho, előadó. – (PT) Három záró észrevételt tennék. Először is köszönetet szeretnék mondani képviselőtársaimnak, akik támogatták a jelentésem, és a vita során ilyen irányú kijelentést tettek, valamint Barrot alelnök úrnak, amiért felszólalásában szorgalmazta az Európai Parlament társjogalkotóként való bevonását a folyamatba, a lehető legteljesebb mértékben kihasználva a Lisszaboni Szerződés által nyújtott lehetőségeket. Ez nem ért meglepetésként. Tudom, hogy Barrot biztos úr régóta ezen az állásponton van, mégis örömmel veszem, hogy a Bizottság alelnökeként ezt hivatalos nyilatkozat formájában velünk is megosztotta.

Következőként emlékeztetnék Barrot biztos úr egyik mondatára, amelyben megemlítette, hogy a Tanáccsal folytatott tárgyalások nehéznek bizonyultak. Ezzel is tisztában vagyunk, és világos számunkra, hogy a szóban forgó kérdés megvitatásakor ez aligha lehetne másképp. Éppen ezért bízunk benne, hogy a Bizottság a Parlamentet együtdöntési jogkörrel rendelkező partnerének tekinti majd, mivel az Európával kapcsolatos hozzáállásuk tekintetében a Bizottság és a Parlament egyaránt azonosulni tud azzal az elképzeléssel, hogy a döntéshozatal nem folytatódhat kizárólag kormányközi szinten.

Harmadszor, két olyan dolgot szeretnék hangsúlyozni, amelyek véleményem szerint a mai vita eredményének tekinthetők. Először is, nem sérthetjük meg a következetesség elvét. Nem vezethetünk be két értékelési rendszert; egyetlen rendszert kell létrehozni, akár az új schengeni tagokról, akár a régiékről van szó. Továbbá nem szabad aláásnunk a kölcsönös bizalom elvét. Valamennyi szereplő bevonásáról gondoskodni kell. A tagállamoknak és az európai intézményeknek egyaránt részt kell venniük az értékelési folyamatban. Az európai intézmények nem csupán a Bizottságot és a Tanácsot jelentik; közéjük tartozik ez a Parlament is, ezért kérjük az együttdöntési eljárás alkalmazását.

Elnök. – A közös vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Létfontosságú, hogy működésbe lépjen egy egyszerű, hatékony, eredményes és átlátható értékelési mechanizmus, amely lehetővé teszi a schengeni térségnek mint a szabad mozgás térségének megőrzését, ezzel egyidejűleg azonban nélkülözhetetlen, hogy a schengeni értékelés kormányközi keretét az uniós jogszabályi kerethez igazítsuk. Az Európai Parlament Jogi Szolgálat vizsgálatot végzett, és megállapította, hogy a konzultációs eljárás helyett az együttdöntést kellett volna választani a javaslat megvitatásának alapjaként. A Lisszaboni Szerződés hamarosan hatályba lép, és ennek értelmében az Európai Parlament a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének kérdésében, amelynek a jelen javaslat is részét képezi, átfogóbb hatáskörrel fog rendelkezni. Mivel a schengeni térség és a polgárok biztonsága alapvető jelentőséggel bír, az együttdöntési eljárást kell választanunk.

Kinga Gál (PPE), írásban. – (H) A schengeni együttműködésről sokféleképpen lehet megnyilvánulni. Nagyon sok kérést lehet kiemelni, nagyítót alá helyezni. Itt és most – én úgy gondolom – európai parlamenti képviselőként arról is érdemes említést tenni, hogy a személyek szabad mozgásának egyik alapfeltétele a kölcsönös bizalomra épülő, jól működő schengeni rendszer egésze. A határellenőrzés, a közös vízümpolitikánk, a határokon átnyúló rendőri együttműködés, adatvédelemi kérdések csak elemei ennek az egésznek. Különböző kérdések, mégis egy fontos kapocs köti össze ezeket: az európai polgárok olyan többlétszabadsághoz jutottak, jutnak minden nap, ami az Európai Unió létezésének, egyik leginkább kézzelfogható eredményét szimbolizálja számukra.

Ezt, mint néhány éve csatlakozott tagállam választópolgárainak képviselője nyugodt szívvel jelenthetem ki. Ha nincs a portugál EU Elnökség javaslata, az új tagállamok nem lehetnének része a schengeni rendszernek – mai napig nem működik ugyanis a Schengeni Információs Rendszer új (második) generációja. Ennek a szabadságnak a megőrzése – és erről szól a napirenden lévő két kérdés is – felelősséget ruház a Bizottságra és a tagállamokra. Az Európai Parlament is osztozik ebben a felelősségben, éppen ezért nem engedheti meg, hogy a polgárok szabadságát érintő kérdésekben ne vegye ki részét. Ezért nyomatékosan támogatom a jelentéstevő munkáját, és egyetértek a javaslataival.

Siiri Oviir (ALDE), írásban. – (ET) A schengeni térség létrehozása az 1980-as évek végén, illetve az 1990-es évek elején az európai történelem egyik legnagyobb sikere volt. A schengeni vívmányok rendelkezései az Amszterdami Szerződés 1999. évi hatálybalépése óta szerves részét képezik az Európai Unió jogszabályi keretének. Amikor az európai jog részét képező schengeni vívmányok szabályainak alkalmazását vizsgáljuk, ennek fontos részét kell, hogy képezze az értékelési mechanizmus, amelynek biztosítania kell a schengeni vívmányok átlátható, hatékony és következetes végrehajtását, valamint tükröznie kell azokat a jogszabályi változásokat, amelyek a schengeni vívmányoknak az Európai Unió jogszabályi keretébe történő beillesztése után következtek be.

Egyetértek a jelentés készítőjével, aki szerint a jogszabálytervezetben foglalt javaslatok néhány, a hatályos schengeni értékelési mechanizmus javítását célzó, közelmúltban tett általános javaslat elfogadására korlátozódnak. A tervezet egyetlen eredeti ötlete az az előírás, amely lehetővé teszi az előzetes bejelentés nélküli vizsgálatokat, és amelyet örömmel üdvözlök. Ugyanakkor elfogadhatatlannak tartom, hogy a Tanács jelenlegi szerepkörét teljes egészében a Bizottság venné át. Ez a javaslat igen korlátozott együttműködést tesz lehetővé a tagállamokkal, az Európai Parlamentet pedig távol tartja a folyamatától. Nem szabad elfelejteni, hogy a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségről van szó, valamint hogy e térség megőrzése és fejlesztése nem kizárólag a Bizottság mint az alkotmány szerződés végrehajtásának felügyeletét biztosító testület feladata, hanem a tagállamoké is, amelyek továbbra is felelősek külső határaik biztonságáért, valamint az Európai Parlamenté is, amely pedig az Európai Unió polgárait képviseli.

18. Az EK és Mauritius közötti megállapodás a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok alóli mentességről - Az EK és a Seychelle Köztársaság közötti megállapodás a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok alóli mentességről - Az EK és Barbados közötti megállapodás a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok alóli mentességről - Az EK és Saint Kitts és Nevis közötti megállapodás a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok alóli mentességről - Az EK, valamint Antigua és Barbuda közötti megállapodás a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok alóli mentességről - Az EK és a Bahamai Község közötti megállapodás a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok alóli mentességről (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a következők együttes tárgyalása:

- Busuttil úr jelentése az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében az Európai Község és a Mauritiusi Köztársaság közötti, a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok alóli mentességről szóló megállapodás megkötéséről szóló tanácsi határozatra irányuló javaslatról (COM(2009)0048 – C7-0015/2009 – 2009/0012(CNS)),

- Busuttil úr jelentése az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében az Európai Község és a Seychelle Köztársaság közötti, a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok alóli mentességről szóló megállapodás megkötéséről szóló tanácsi határozatra irányuló javaslatról (COM(2009)0052 – C7-0012/2009 – 2009/0015(CNS)),

- Busuttil úr jelentése az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében az Európai Község és Barbados közötti, a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok alóli mentességről szóló megállapodás megkötéséről szóló tanácsi határozatra irányuló javaslatról (COM(2009)0050 – C7-0017/2009 – 2009/0014(CNS)),

- Busuttil úr jelentése az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében az Európai Község, illetve a Saint Kitts és Nevis Államszövetség közötti, a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok alóli mentességről szóló megállapodás megkötéséről szóló tanácsi határozatra irányuló javaslatról (COM(2009)0053 – C7-0013/2009 – 2009/0017(CNS)),

- Busuttil úr jelentése az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében az Európai Község, illetve Antigua és Barbuda közötti, a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok alóli mentességről szóló megállapodás megkötéséről szóló tanácsi határozatra irányuló javaslatról (COM(2009)0049 – C7-0016/2009 – 2009/0013(CNS)),

- Busuttil úr jelentése az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében az Európai Község és a Bahama-szigetek közötti, a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok alóli mentességről szóló megállapodás megkötéséről szóló tanácsi határozatra irányuló javaslatról (COM(2009)0055 – C7-0014/2009 – 2009/0020(CNS)).

Simon Busuttil, előadó. – (MT) A teremben érezhető hideg ellenére ez a téma olyan országokkal foglalkozni, amelyek ennél jóval melegebb hőmérséklettel dicsekedhetnek, ami valamelyest ideálisabb. Ezek a jelentések tulajdonképpen egy olyan megállapodásból állnak, amely rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok alóli mentességet biztosít az Európai Unió és polgárai, valamint hat másik ország – a Mauritiusi Köztársaság, a Seychelle Köztársaság, Saint Kitts és Nevis Államszövetség, a Bahama-szigetek, illetve Antigua és Barbuda – polgárai számára.

A mentesség érvényes az Európai Unió ezen országokba utazó polgáira, illetve fordítva, ezen országok azon polgáira, akik az Európai Unióba utaznak. A mentesség hathónapos időszakon belül legfeljebb három hónapos tartózkodásra vonatkozik. A vízummentesség a személyek mindenféle kategóriájára, a különböző célból utazó közönséges polgárokra és diplomataakra egyaránt vonatkozik. Különösen érvényes ez az Európai Unióból érkező nagyszámú turistára, akik ebben a hat országban töltik szabadságukat, és ezzel az ő dolgukat nagymértékben meg fogjuk könnyíteni.

Ez a megállapodás ugyanakkor határozottan kizárja azokat a személyeket, akik munka és javadalmazás céljából utaznak. Egy olyan rendelkezést is belefoglaltunk ezekbe a jelentésekbe, amelynek értelmében egyes országok kizárása helyett az érintett harmadik országok bármelyike az Európai Unió összes tagállamával szemben függesztheti fel vagy szüntetheti meg ezt a megállapodást. Ez az európai uniós polgároknak

biztosítandó egyenlő bánásmód érdekében történt, amivel egyben szolidaritásunkat is kinyilvánítjuk. Másrészt az Európai Unió ugyanezt teszi, azaz az Európai Közösség is az összes tagállamára vonatkozóan függesztheti fel vagy szüntetheti meg a megállapodásokat. Az Európai Unió, illetve az érintett harmadik országok a megállapodást egészben vagy részben felfüggeszthetik a közrenddel, a nemzetbiztonság védelmével vagy a közegészség védelmével, az illegális bevándorlással vagy a vízumkötelezettség bármelyik fél általi újbóli bevezetésével kapcsolatos okokból. Mindenekelőtt szeretném tisztázni, elnök asszony, hogy mielőtt szakbizottsági szinten szavazásra bocsátottuk volna ezeket a jelentéseket, garanciát kértünk és kaptunk az Európai Bizottság részéről a teljes körű kölcsönösség biztosítására. Ez számunkra alapvető fontosságú elv, amelynek értelmében az érintett országok a vízumkötelezettség feloldására nézve teljes körű kölcsönösséget biztosítanak, miközben ennek fejében mi is ugyanígy járunk el. Ily módon mindkét oldalon eltörölnénk a vízumkötelezettséget. A megállapodás a szükséges módon született meg, és ismét csak világosan bizonyítja, hogy az Európai Unió képes nemzetközi szinten egyhangúlag tárgyalni és szolidaritást mutatni valamennyi országgal szemben. Végezetül szeretném elmondani, hogy ez ismét csak jó példája annak, hogy az Európai Unió képes megnyitni kapuit a világ polgárai előtt.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök asszony, én is nagyon hálás vagyok Busuttil úr kiváló jelentéséért.

A hat Európai Unió kívüli ország – Antigua és Barbuda, a Bahama-szigetek, Barbados, Mauritius, Saint Kitts és Nevis, valamint a Seychelle-szigetek – egy új rendelet, a 2006. december 21-én elfogadott 1932/2006/EK tanácsi rendelet értelmében az 539/2001/EK tanácsi rendelet által rögzített negatív listáról a pozitív listára került átsorolásra, miután az új rendelet megerősítette, hogy ezek az országok teljesítették a rendeletben rögzített kritériumokat.

Ez a rendelet szabályozta ezen országok polgárai számára a vízummentesség végrehajtását az Európai Közösség és az egyes érintett országok közötti kétoldalú vízummentességi megállapodások megkötését és hatályba lépését követően.

Amint azt Busuttil úr is elmondta, fontos volt a teljes mértékű kölcsönösség biztosítása, hiszen egyes érintett országok akkoriban továbbra is fenntartották a vízumkötelezettséget egy vagy több tagállam polgáira vonatkozóan.

A CARICOM – a Karibi Közös Piac – országai által a krikett világkupa kapcsán egyes tagállamok állampolgáira ideiglenesen alkalmazott vízumrendszer miatt a hivatalos vízummentességi tárgyalások csak 2008 júliusában kezdődtek meg.

Annak érdekében, hogy a polgárok minél előbb vízummentességet élvezhessenek, a Bizottság javaslatot tett a 2009. május 28-án aláírt megállapodások ideiglenes alkalmazására, amelyek azóta a hivatalos megállapodás megkötéséhez szükséges eljárások lezárultáig ideiglenesen alkalmazásra is kerültek.

A kölcsönösség elvének értelmében a vízummentesség a személyek mindenféle kategóriájára – a közönséges, a diplomata és szolgálati/hivatali útlevelek tulajdonosaira egyaránt – vonatkozik, a kereső tevékenység kivételével bármi is legyen utazásuk célja.

Ahogy azt Busuttil úr elmondta, annak érdekében, hogy egyenlő bánásmódban részesüljön minden uniós polgár, a megállapodások egy olyan rendelkezést is magukba foglalnak, amelynek értelmében a hat Európai Unió kívüli ország a megállapodást csak az Európai Közösség összes tagállamával szemben függesztheti fel vagy szüntetheti meg, illetve fordítva, a Közösség is csak az össze tagállamára vonatkozóan függesztheti fel vagy szüntetheti meg a megállapodást.

Íme, köszönet a Parlamentnek és Busuttil úrnak az együttműködésükért. Ez megerősíti ezt a kezdeményezést, amely így könnyebbé fogja tenni az utazást polgáraink számára. Szeretném még hozzátenni, hogy ebben a kissé hűvös parlamenti épületben csak álmodhatunk arról, hogy előbb vagy utóbb felkereshetjük mindezeket a csodálatos országokat, mint például a Seychelle-szigeteket vagy a Bahamákat...

Marie-Christine Vergiat, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja támogatja azokat a megállapodásokat, amelyeket az Európai Unió ezzel a hat országgal kötött, amelyek valóban álomutazások céljai, Barrot úr.

Amint Ön arról bennünket tájékoztatott, a megállapodásoknak köszönhetően az említett hat ország polgárai, és fordítva, az EU állampolgárai a jövőben mentesülni fognak a rövid távú tartózkodásra jogosító vízum alól – vagy legalábbis egy részük mentesülni fog, hiszen a mentesség alól kivételt képeznek azok, akik – röviden összefoglalva – alkalmazotként vagy szolgáltatóként munkát vagy kereső tevékenységet kívánnak végezni.

Ez azt jelenti, hogy a vízumkötelezettség alól többek között az üzletemberek, a sportolók és a művészek – legalábbis amennyiben egyszeri tevékenységről van szó –, az újságírók és a gyakornokok mentesülnek.

Ne legyünk kicsinyesek, és üdvözljük ezt az előrelépést, hiszen mindannyian ismerjük azokat az adminisztratív kellemetlenségeket, amelyekkel követéseinken a vízumok kiállítása a déli államok polgárai számára jár.

Bizonyára hallottak már, hölgyeim és uraim – legalábbis azon kevesek, akik még itt maradtak –, olyan művészekről, akiket megakadályoztak abban, hogy részt vegyenek egy fesztiválon, vagy olyan sportolókról, akik nem vehettek részt egyes versenyeken. Mi <http://www.europarl.europa.eu/members/expert/politicalBodies/search.do?group=2954&language=HU> "az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja" ában támogatjuk a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok eltörlését. Ezek akadályozzák a személyek szabad mozgását, és egy olyan ördögi körbe taszítják ezen országok polgárait, amely arra ösztönzi őket, hogy folyamodjanak rövid távú tartózkodásra jogosító vízumért, majd ha már azt megkapták, akkor attól való félelmükben, hogy nem kapnak újabb vízumot, ne térjenek vissza hazájukba. Mi pedig viszonzásul továbbra is keményen fellépünk a rövid távú tartózkodásra jogosító vízummal rendelkezők ellen, és ezzel ördögi kör alakul ki. Ez valódi családi törésekhez is vezet az országainkban élő bevándorlók, illetve a származási országokban maradt családjuk között. Ezért mi úgy véljük, hogy ezek a megállapodások pozitív lépést jelentenek egy másfajta bevándorlási politika irányába, amelynek értelmében a férfiak és a nők ugyanolyan szabadon mozoghatnak, mint a tőke és az áruk.

Azonban van egy apró – egy apró technikai – észrevételünk, biztos úr. Észrevettük, hogy az angol 'valid passport' kifejezést franciára '*passport ordinaire*'-ként fordították, mi azonban úgy gondoljuk, hogy ez nem ugyanaz. Ezért örülnénk, ha tisztázhatnánk ezt a pontot, mivel úgy véljük, hogy a megfelelő fordítás a '*passport en cours de validité*' kifejezés lenne.

Meglepetten észleltük azt is – a 'meglepett' szó talán udvarias kifejezés erre –, tehát meglepetten észleltük, hogy ezek a megállapodások nem vonatkoznak Franciaország legkülső régióira, ugyanakkor érvényesek Portugália legkülső régióira.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Csak támogatni szeretném Simon Busuttil jelentését, amely megerősíti az Európai Bizottság kezdeményezését, és három rövid észrevétellel élnék. Először is ezzel a határozattal, amely könnyebbé teszi a mozgást, elvetjük az Európa-erőd gondolatát. Másodszor mi nem találomra tárjuk ki kapuinkat. Ahogyan Barrot alelnök úr is felhívta rá a figyelmünket, a szabályokkal összhangban nyitjuk meg a kapukat. Amint elmondta, az érintett országok eleget tettek a szabályoknak, és így lekerülhetnek a negatív listáról.

Úgy vélem, fontos, hogy európai megközelítést alkalmazzunk, és elkerüljük egyes országok „kicsipegetését és kiválogatását”, vagyis azt, hogy néhányat elfogadunk, másokat pedig nem. Vagy az európai terület egésze kerül elfogadásra, vagy az egésze kerül elutasításra. Végezetül, ahogyan azt Simon Busuttil és Barrot alelnök úr is hangsúlyozták, a kölcsönösség garantálása kulcsfontosságú ezekben a megállapodásokban. Nemigen kérhetjük Európától, hogy nyissa meg kapuit más országok előtt, ha azok az országok nem nyitják meg kapukat Európa előtt, és ez bőven megerősítésre kerül ezekben a megállapodásokban.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke – (FR) Elnök asszony, először is szeretnék köszönetet mondani Vergiat asszonynak, és elmondanám neki, hogy tökéletesen igaza van – valóban '*passports en cours de validité*'-ről van szó –, és másodszor elmondanám, hogy ez egy olyan lehetőség, amelyet a legmesszemenőbbekig szeretnénk megvalósítani.

Úgy vélem, Coelho úr Busuttil úrra hivatkozva világossá tette azt is, hogy nagyon szigorúnak kell lennünk a kölcsönösség tekintetében, és hogy valódi európai szolidaritásra van szükségünk: nem hagyhatjuk, hogy valamely tagállam ki legyen szolgáltatva a vízumkötelezettség újbóli bevezetésének. Valódi szolidaritásra van szükségünk valamennyi tagállam és az Európai Unió részéről is.

Még egyszer hálás vagyok Busuttil úrnak a probléma világos azonosításáért és azért, hogy ilyenformán biztosítja számunkra a Parlament támogatását.

Simon Busuttil, előadó. – (MT) Szeretnék egyszerűen köszönetet mondani valamennyi hozzászólónak, mind képviselőtársaimnak, mind pedig Jacques Barrot úrnak, az Európai Bizottság alelnökének. Ha össze kellene foglalnom ennek az intézménynek a politikai üzenetét egy kifejezésben, akkor az nyilvánvalóan a kölcsönösség elve lenne. Ez fontos számunkra. Ez komoly jelentőséggel bír az előttünk lévő megállapodás

szempontjából, ugyanúgy, ahogyan más, harmadik országokkal kötött megállapodások is lényegesek. A Bizottság alelnöke tudja, hogy számos harmadik ország továbbra sem tartja tiszteletben a kölcsönösség elvét az Európai Unió összes tagállamára nézve. Az Egyesült Államok is közéjük tartozik, amely nemrégiben több országot is felvett vízummentességi programjába, míg másokat kihagyott. Brazília, amellyel a közelmúltban folytattunk tárgyalásokat, szintén itt említendő meg. Kérem, hogy a megállapodások megkötésekor ragaszkodjunk a kölcsönösség elvéhez, és hiszem, hogy az ilyen típusú megállapodások jó alapul szolgálhatnak ahhoz, hogy máshol is megtörténjen ez.

Elnök. – A közös vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

19. A SIS II és a VIS jelenlegi állása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottságnak a SIS II és a VIS jelenlegi állásáról szóló nyilatkozata.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Tisztelt elnök asszony! Noha nem kívánok visszaélni a Parlament türelmével, azért néhány dolgot egyértelművé kell tennem a jelenlévő parlamenti képviselők és a Parlament számára.

Amikor másfél évvel ezelőtt átvettem az igazságért, szabadságért és biztonságért felelős biztos feladatkörét, két nagyszabású információs technológiai projektet találhattam az asztalomon, amelyek arra irányultak, hogy az együttműködés modern és hatékony eszközeivel lássák el a tagállamokat.

A két említett projekt, a SIS II és a VIS, ugyanannak a 2003-ban aláírt szerződésnek a részét képezik, amely a Bizottság és egy információs technológiai társaságok által alkotott konzorcium között jött létre. A technológia tekintetében a két projekt mindegyike összetett jellegű. A központi rendszert és a nemzeti berendezéseket különösen szigorú előírások szerint kell összekapcsolnunk, és gondoskodnunk kell arról, hogy kölcsönösen kapcsolatba lépjenek egymással.

Mindig a Parlamentnek a fejleményekkel kapcsolatban való tájékoztatására törekedtem. A Bel- és Igazságügyi Bizottság 2009. februári és júniusi üléseit követően írásban fordultam Deprez úrhoz, a Parlament Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságának elnökéhez, hogy tájékoztassam a SIS II-vel kapcsolatos munka előrehaladásáról. A levélváltás egy példányát Önnek is elküldtem, Coelho úr, mivel rendszerint Ön az SIS-sel kapcsolatos ügyek előadója, és szorosan követi ezeket az ügyeket.

A nyitottság szellemétől vezérelve ma ismét a lehető leginkább teljes körű tájékoztatást kívánom Önöknek megadni. Igaz, hogy – a legtöbb jelentős mértékű ipari projekthez hasonlóan – mind a SIS II, mind pedig a VIS esetében fennáll az ütemtervtől való eltérés és a költségvetés túllépésének veszélye. Való igaz, hogy a helyzet sem a SIS II, sem pedig a VIS esetében nem ad okot az elégedettségre.

A Bizottság és a tagállamok szakértőinek részvétele ellenére a SIS II továbbra is különböző akadályokba ütközik. A VIS pedig fontos szakaszhoz érkezett. A kezdeti specifikációk megnehezítették a tervezett tesztek elvégzését, de most úgy tűnik, hogy e specifikációknak – a tagállamok beleegyezésével történő – felülvizsgálata talán lehetővé teszi a tesztek következő alkalommal való sikeres végrehajtását.

Először a SIS II-ről szólok. A Bizottság szorosan együttműködik az elnökséggel, a tagállamokkal és a kivitelezőkkel a Bel- és Igazságügyi Tanács június 4-i és 5-i ülésének következtetéseiben megállapított iránymutatások végrehajtásában.

Először is: valamennyi érintett fél tevékenyen részt vesz az annak biztosítására irányuló első mérföldkő-teszt technikai előkészítésében, hogy a jelenlegi technikai megoldás szilárd alapokra épüljön. A Bizottság ennek szem előtt tartásával vitatta meg a szükséges szerződéses módosításokat a projektért felelős konzorciummal. Az első mérföldkő-teszt esetében a többletköltség 1 026 000 EUR. Szolgáltatunk ugyanakkor fokozták a projekt irányítására és nyomon követésére tett erőfeszítéseket. Kötbért alkalmaztak, hogy nagyobb nyomást gyakoroljanak a kivitelezőre.

Péntek este bekértem és találkoztam a projektért felelős társaság vezérigazgatójával, hogy személyesen tájékoztathasson a technikai nehézségek felszámolása érdekében általa végrehajtott intézkedésekről.

Végül az elővigyázatosság érdekében – ahogyan azt a júniusi Tanács is előírta – a Bizottság elindította az előkészületeket az alternatív rendszerre való esetleges átállás céljából, arra az esetre, ha az aktuális technikai megoldás sikertelennek bizonyulna.

Az ezen adatok és az új menetrend figyelembevétele érdekében e körülményeket természetesen jogszabályokká kell alakítanunk. Ezért javasolta szeptember 29-én a Bizottság a SIS II rendszer migrációs eszközeinek bizonyos módosításait – azokat a módosításokat, amelyekkel kapcsolatban most folyik a Parlamenttel való konzultáció. Ez lehetőséget biztosít számunkra ahhoz, hogy részleteiben vizsgáljuk felül a kérdést.

Ami a VIS-t illeti, 2009 áprilisában a kivitelező a központi rendszeren végzett teszt sorozatba kezdett, hogy értékelje az elért előrehaladást. A kivitelezőnek még nem sikerült a teszt sorozat lezárásához szükséges valamennyi szerződéses követelménynek eleget tennie, noha a határidőt meghosszabbították.

A Bizottság természetesen kivetette a késlekedés büntetésére szolgáló kötbért. Felszólította a kivitelezőt valamennyi megfelelő korrekciós intézkedés végrehajtására.

Nem hiszem, azt, hogy tervezésszerű problémáról lenne szó – bár az is lehet, tévedek ezzel kapcsolatban. Másfelől úgy tűnhet, az STT jól halad. A tesztet november 11-én kell befejezni. Ugyanakkor ezzel párhuzamosan a tagállamoknak szintén ki kell igazítaniuk saját nemzeti rendszereiket, hogy használhassák a VIS-t. Legalább három tagállam esetében léptek fel jelentős problémák, és az e három állam miatti késedelmek sokkal jelentősebbek, mint a központi rendszer által okozott.

Ezért jelenleg részletes elemzést végzünk a tagállamokkal annak érdekében, hogy új menetrendet állapítsunk meg a VIS rendszerének elindítására vonatkozóan. Ehhez azonban pontos elképzelésre van szükségünk a központi rendszeren végzett teszt sorozatok eredményét illetően.

A pénteki találkozó miatt úgy vélem, hogy november 11-e lehet az a nap, amikor már tudhatjuk, hogy a folyamatban lévő tesztek sikeresek-e. Mindenesetre azonban mind a nemzeti rendszereknek, mind pedig a központi rendszernek teljesen működőképesnek kell lennie még a rendszer elindítása előtt. Természetesen amint elkészítettük, tájékoztatni fogom a Parlamentet az új menetrendről.

Be kell fejeznem – kérem, bocsássák meg hosszúra nyúlt hozzászólásomat, de valóban részletes beszámolót kívántam adni a SIS II és a VIS rendszer előrehaladásáról. Minden okunk megvan az aggodalomra, és semmi értelme nincs annak, hogy a szőnyeg alá söpörjük a problémát. Mindkét projekt technikai, költségvetési és politikai kockázati profilja megköveteli tőlünk, hogy – saját felelősségi köreinknek megfelelően – mindannyian foglalkozunk a kérdéssel. Jelentős pénzügyi erőforrásokat aknáztunk ki. A Bizottság SIS II-vel kapcsolatos költségvetési kötelezettségvállalása valamivel meghaladja a 80 millió EUR összeget, amelynek valamivel több mint a fele, azaz körülbelül 44,5 millió EUR lett eddig kifizetve. A Bizottság által a VIS vonatkozásában mostanáig tett kötelezettségvállalás teljes összege körülbelül 74,5 millió EUR. Ami a költségvetés végrehajtását illeti, mostanáig közel 43,3 millió EUR összeget költöttek el ténylegesen. E számadatok megfelelnek a hasonló léptékű európai és a világ más részein megvalósított projekteknek.

Tisztelt elnök asszony! Alig várom, hogy elmondhassam: tájékoztatni fogom a Parlamentet valamennyi olyan fejleményről, amely befolyásolhatja a költségvetést, illetve az említett rendszerek elindításának napját.

Amennyiben azonban sikerrel járunk a VIS és a SIS II rendszerét illetően, akkor az azt jelenti majd, hogy Európát a világ leghatékonyabb rendszerével láttuk el. Ennélfogva az akadályokat nyugodtan, pontosan és gyakorlatias megközelítés szerint kell felszámolnunk, és ezzel kapcsolatban veszem a bátorságot, és minden olyan alkalommal a Parlament segítségét kérem majd, amikor arra szükségem lesz ahhoz, hogy a két említett kérdést a lehető legnagyobb odafigyeléssel követhessem nyomon, és hogy biztosíthassuk sikeres lezárásukat.

ELNÖKÖL: KOCH-MEHRIN ASSZONY

alelnök

Simon Busuttil, a PPE képviselőcsoport nevében. – (MT) Bevezetésül szeretnék köszönetet mondani az Európai Bizottság alelnökének az imént adott magyarázatért, és szeretném azt is megmagyarázni, hogy miért kértük a vitát.

Az ok az volt, hogy a schengeni térség rendkívül fontos számunkra polgáraink szabad mozgása szempontjából. És bár azt óhajtjuk, hogy a schengeni térség teljes szabadságot biztosítson polgárainknak, nem akarjuk ezt az előjogot a bűnözőkre átruházni. Emiatt hoztuk létre a Schengeni Információs Rendszert, amelynek modernizációjával kívántuk létrehozni a SIS II néven ismert újgenerációs rendszert annak érdekében, hogy segítségünk legyen polgáraink szabadságának megerősítésében, megakadályozva ugyanakkor a bűnözőket a szabad mozgásban. Ezért az a tény, hogy az újgenerációs rendszer, a SIS II jelentős késésben van, és még semmiképpen nem tűnik úgy, mintha hamarosan elkészülnének vele, aggodalommal tölt el bennünket. Ezért tesszük fel most önnek az e késés okaival kapcsolatos, illetve arra irányuló kérdéseinket, hogy lehetséges-e

egy olyan dátum szavatulása, amikor a rendszer elkészül, és működőképes lesz. Ugyanakkor szeretném teljesen egyértelművé tenni, hogy végső célunk az Európai Bizottsággal való, annak biztosítására irányuló együttműködés, hogy a schengeni térség teljes mértékben működőképes legyen, a működése a legteljesebb mértékben polgáraink legjobb érdekeit szolgálja, anélkül, hogy megkönnyítené a rossz szándékú embereknek, hogy szabadon garázdálkodjanak.

Claude Moraes, az S&D képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök asszony! Szeretnék köszönetet mondani a biztosnak azért, hogy eljött ide, hogy naprakész tájékoztatást adjon e kérdések bizonyos aspektusaival kapcsolatban. Értékeljük annak módját, ahogyan ezt tette.

Busuttal úrhoz hasonlóan én is magyarázatot kívánok adni – közös magyarázatot – a SIS rendszeréről a SIS II rendszerére való átállást és a VIS rendszerének fejlesztését érintő jelentős késések miatti komoly aggodalmakra. Úgy vélem, megértik majd, miért terjesztettünk elő közös állásfoglalást – tényleges aggodalomra okot adó kérdéssről van szó. Coelho úr és mások is hangot adtak az ezzel kapcsolatos, egy ideje már ismert aggodalmuknak, és érdemes ezzel kapcsolatban rögzíteni azt, hogy bár az említett, jelentős mértékű késedelmek természetesen önmagukban is rendkívül aggasztóak, a Parlament számára a fő szempontot – ahogyan az önök is tudják – az átláthatóság és az elszámoltathatóság jelenti, különösen amikor különleges adatokkal, illetve az e területtel kapcsolatos különleges adatokkal foglalkozunk. Társjogalkotóként és az EU egyedüli közvetlenül választott intézményeként a Parlamentnek szüksége van arra, hogy – ahogyan azt már több alkalommal kérte a múltban is – tájékoztatást kapjon a rendszerekkel kapcsolatos fejleményekről.

Nem szeretnénk, ha állásfoglalásunk alapján úgy tűnne, indokolatlan igényeket támasztunk. Ésszerűen kívánunk eljárni, és annak módjára kívánunk reagálni, ahogyan ma tájékoztatott bennünket. Egyszerűen azt akarjuk, hogy tájékoztatást kapjunk az aktuális helyzetről, hogy magyarázatot kapjunk a késések okairól, és hogy biztosítsanak arról, hogy megoldják a problémákat. Alapvető fontosságú, hogy egy ehhez hasonló fontosságú projekt fejlesztése, amely nagyon sok emberre – európai uniós és azon kívüli polgárokra egyaránt – lesz majd hatással, átlátható módon történjék.

Ugyanakkor az átláthatóság és a számonkérhetőség mellett fontos az is, hogy rámutassunk a tágabb értelemben vett hatásokra is. Az észlelt technikai problémák és a nagyobb szabású adatbázisok fejlesztése nem járul hozzá a mélyebb bizalom kialakulásához. Számos tagállamunk – így a saját tagállamom is – jelentős nehézségekkel szembesült a jelentősebb adatbázisok saját fejlesztése, a személyazonosító adatok adatbázisai stb. fejlesztése során. Az e rendszerek iránti közbizalom a legteljesebb mértékben alapvető fontosságú.

Ennélfogva természetesen közösen, a politikai pártokon átnyúlóan kell meglátnunk, hogyan merülnek fel e problémák, hogyan előzhetők meg a jövőben, inkább a tervezés, mintsem a megvalósítás szakaszában. Le kell vonnunk a tanulságokat; bizalommal kell lennünk e rendszerek iránt, és – mindenekfelett – teljes és hatékony ellenőrzéssel kell rendelkezünk. Végezetül: e rendszerek kizárólag a technikai együttműködés révén válhatnak működőképesé – de ehhez szükség van a rendszerek iránti közbizalomra is, valamint arra, hogy a Parlament végül látható módon, nyíltan és bizonyos eredmények felmutatásával vizsgálja meg ezeket az ügyeket.

Sarah Ludford, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök asszony! Az Európai Parlamentben eltöltött 10 évem során egyetlenegyszer sem volt ilyen hosszú felszólalási időm! Az összesen tíz perc szokatlan luxus, és nem vagyok biztos abban, hogy élni is tudok vele.

Én is hálás vagyok Barrot alelnök úrnak azért, hogy eljött és beszámolt nekünk a problémákról, bár úgy gondolom, jó lett volna, ha nem kell ilyen sokszor kérnünk. Mindenki, akinek akár csak a legcsekélyebb fogalma is van a nagy információs technológiai rendszereknek a saját tagállamának közsférájában való kiépítéséről, az tudja, hogy ezek a technikai és költségvetési problémák gyakran felmerülnek. Sajnos azonban amikor ilyen jelentős, nagy rendszerről – a Schengeni Információs Rendszer (SIS) II-ről és a Vízuminformációs Rendszerről – van szó, akkor mindez nemcsak az Unió belső biztonságának hitelességét érinti – és erre a későbbiekben még visszatérek –, hanem az EU vízümpolitikájának hitelességét is.

A VIS-sel foglalkozó előadóként azt mondhatom, nyomás nehezedett ránk a jogalkotás időben való elvégzésével kapcsolatban, mivel szeretnénk volna elérni, hogy a VIS minél előbb elkészüljön és működjön – úgy, ahogyan annak mostanra lennie kellett volna –, és a program mindennemű csúszása rendkívül csalódáskeltő.

Azt szeretném kérdezni Barrot biztos úrtól, hogy milyen következményekkel jár majd ez a vízümigénylőkre nézve. Sok-sok összezavarodott emberrel kell-e majd szembenéznünk? A VIS arra szolgál ugyanis, hogy évente 20 millió vízumkérelmet kezeljen, a késések hatása pedig továbbgyűrűzik majd. És mi a helyzet a

megállapított kiszervezési megállapodásokkal? Említette, hogy kötbér kivetésére került sor a vízuminformációs rendszer késlekedése miatt. El tudná mondani nekünk, hogy milyen kötbérekről van szó? Milyen becsült további költségekkel kell számolni? És meg tudná-e mondani nekünk, Barrot biztos úr, hogy ön továbbra is bízik-e a kivitelezőben, avagy felmerül-e esetleg a szerződés felmondásának lehetősége?

Ugyanis ennek valószínűleg következményei lesznek a SIS és a VIS közös igazgatásáért felelős ügynökség felállítására is, és vélhetően a jövőbeni további adatbázisokat illetően is. Talán felmerülhet az is, hogy érdemes volna felülvizsgálni az adatgyűjtésre és a nagyobb léptékű felügyeleti rendszerek kialakítására irányuló törekvéseket is, ami nem lenne rossz az adatvédelem szempontjából, ha már egyszer ezek a technikai és infrastrukturális problémák adódtak.

Az utolsó, amit a biztos úrtól kérdezni szeretnék, a következő: a jelenlegi becslések szerinti a SIS II 2011 utolsó negyedévére válik működőképesé. Gondolom, további csúszásokra is számíthatunk. 2012 nyarán Londonban rendezik meg az olimpiai játékokat. Az Egyesült Királyság kormánya – a leginkább saját maga által ismert okokból – nem élt a SIS I rendszerébe való belépés lehetőségével. Hosszú-hosszú évek álltak rendelkezésükre, ami a SIS I rendszerébe való belépést illeti, de azt mondták: „Oh, nem: megvárjuk a SIS II-t”.

A nekem adott válaszokban a kormány azt közölte, nem aggódnak a biztonsággal kapcsolatos esetleges kihatások miatt. Azonban nemcsak az Egyesült Királyság biztonságát, hanem az európai biztonságot is kockára teheti, ha az Egyesült Királyság nem vesz részt a Schengeni Információs Rendszer rendészeti részéhez való hozzáférésben – amire egyébként már most is lehetősége nyílik – még jóval a 2012-ben sorra kerülő londoni olimpia előtt.

Meg tudja mondani, Barrot biztos úr, mit gondol arról, hogy mik lehetnek majd a kihatások az olimpiai játékok biztonságát illetően, amely miatt – különösen mivel a játékokat Londonban, és nem utolsósorban az én választókerületemben tartják – én magam is nagyon aggódom. Úgy vélem, mindannyiunknak komolyan aggódnunk kell az olimpiai játékok biztonsága miatt. Ez az a néhány kérdés, amelyet szerettem volna feltenni. Még egyszer köszönöm, hogy eljött ide.

Tatjana Ždanoka, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök asszony! Képviselőcsoportom nevében én is köszönetet mondok Barrot biztos úrnak a magyarázatért. Természetesen mi is helytelenítjük azt a helyzetet, amely a SIS II és a VIS rendszerrel kapcsolatban előállt.

De szeretnék néhány más problémát is felvetni, mivel amint azt Önök is tudják, képviselőcsoportunk sajátos álláspontot képvisel a biometrikus adatok felhasználását, és különösen a VIS és a SIS II rendszerében történő felhasználását illetően.

Szeretném ezt az alkalmat álláspontunk kiemelésére felhasználni. Ahogyan Sarah Ludford, úgy én is rendkívül hálás vagyok a ma esti felszólalásra kapott többletidőért. Lehet, nekem is túl sok lesz, bár a rendelkezésemre álló idő hat perc, nem pedig tíz.

Mi is sajnáljuk, hogy egyre több és több hatóság férhet hozzá e rendszerekhez. Pillanatnyilag az aggaszt bennünket, hogy a SIS egy technikai eszközből az ellenőrzés és a felügyelet általános rendszerévé alakul át.

Ennélfogva emlékeztetni kívánjuk a Bizottságot arra, hogy az új rendszerek teljes körű végrehajtásának a legszigorúbb előírásokon alapuló adatvédelemre vonatkozó koherens jogszabályi keretrendszer és az eljárásjogi minimális biztosítékokra vonatkozó jogi eszköz elfogadása a szükséges előfeltétele.

Szintén bíráljuk az együttműködésnek a Tanács részéről való hiányát, különösképpen pedig az együttműködési eljárásnak a végrehajtási intézkedésekre vonatkozóan való felhasználásának elutasítását. Reméljük, hogy az Európai Parlament a jövőben rendszeresen megbízható információkat kap a tesztekre, költségekre stb. vonatkozóan.

Nem szeretném az előttem felszólalót ismételni, de mi is tájékoztatást szeretnénk kapni Barrot biztos úrtól a szerződésről és a szerződésből eredő kötelezettségekről, ill. arról, mit történik, ha a tesztek elégtelen eredményeket hoznak, és szeretnénk megismerni a lehetséges költségeket is.

A kérdés a jóváhagyással is kapcsolatos: sok-sok kérdésnek elejét vehetnénk, ha a Parlament a kezdetek kezdetétől lehetőséget kapott volna a teljes folyamatban való tevékeny részvételre. Ezért remélem, ez az eset azt is bizonyítja majd, hogy ténylegesen eljött az együttműködés ideje.

Timothy Kirkhope, az ECR képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök asszony! A közös állásfoglalást az ECR képviselőcsoport részéről aláíróként nagyon elégedett vagyok azzal, hogy most részt veszünk ebben a vitában.

Alapvető fontosságú, hogy az Európai Parlamentben elszámoltassuk a Bizottságot akkor, amikor olyan ügyeket vitatunk meg, amelyek az európai adófizetők jelentős összegű pénzének elköltésével kapcsolatosak. Helyénvaló, hogy a közvélemény különös érdeklődést mutat egy olyan érzékeny terület iránt, amely az adatvédelemmel és az adatcserével kapcsolatos. Számos probléma és késés következett be, ami azt jelenti, hogy az új rendszer még mindig nem kezdte meg működését. Valóban, kétely merült fel a projekt megvalósíthatóságával kapcsolatban.

Azt szeretném megkérdezni a Bizottságtól, hogy miért következtek be a késések, és hogyan történhetett meg a túlköltekezés. Milyen intézkedéseket fogantatosítanak a hiányok megszüntetése érdekében? Teljes mértékben átláthatóságot szeretnénk a végrehajtási folyamattal és az általam említett pénzügyi szempontokkal kapcsolatban is. Ahogyan az az állásfoglalásunkban is szerepel, az Egyesült Királyság – természetesen jelenleg még nem a schengeni rendszer teljes jogú tagjaként – számos más tagállammal egyetemben addig nem kíván e rendszer részese lenni, amíg megoldást nem találnak.

Azt is szeretném megkérdezni, milyen intézkedésekre került sor a kivitelezőkkel szemben némi kártérítés biztosítása érdekében. Azt szeretnénk, ha a Bizottság és a Tanács válaszolna azokra a kérdésekre, amelyekben magyarázatot kérnek tőlük arra, miért bíznak továbbra is a jelenlegi kivitelezőben, és annak abbéli képességében, hogy sikeresen továbbfejleszti a rendszereket. Azaz: van-e jövője e projektnek, avagy arra van szükség, hogy újragondoljuk az egész kezdeményezést? Ahogyan Barrot biztos úr mondta, egyes államok késésben vannak, de bizalom híján aligha lehet hibáztatni őket. Az Európai Parlamentet folyamatosan tájékoztatni kell a rendszerek telepítésével kapcsolatos mindenkor helyzetről. Alig várom, hogy olvashassam a Bizottságnak a képviselőtársaim és általam felvetett kérdésekre adott válaszát.

Cornelia Ernst, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök asszony! Először azt szeretném elmondani, hogy nem osztjuk az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportjának aggályait. Nagyon egyszerű, hogy miért nem: úgy hisszük, hogy a SIS II megvalósítása irányában való további fejlesztés nem szükséges és politikailag helytelen. Ezen álláspontunknak három oka van: az első, hogy e rendszer összekeveri a titkosszolgálati és a rendőrségi adatokat, lehetővé téve egy olyan adatrendszer létrejöttét, amely a továbbiakban már nem szavatolja az ellenőrizhetőséget, és amelyben a személyes adatok védelme gyakorlatilag nem valósul meg.

A második okot a biometrikus adatok jelentik, amelyek egy nagyszabású kísérlet részeként rögzülnek a rendszerben, a harmadik ok pedig az, hogy a SIS II-t természetesen az úgynevezett illegális bevándorlók ellen kívánják felhasználni. Javaslatunk a következő: amint azt mindannyian tudjuk, a SIS I a rendelkezésünkre áll. Úgy véljük, ésszerű volna ezt továbbfejleszteni, egyszer és mindenkorra. Pragmatikus megközelítés, noha élesen bírálunk bennünket miatta. Úgy véljük ugyanakkor, hogy a jelenleg alkalmazott megközelítéssel nem lehet többet elérni. Egyszerűen megfogalmazva: a SIS II gyakorlatilag megbukott, ezt tovább toldozni-foldozni – azt kell, hogy mondjam – teljesen értelmetlen. Ami fontos, hogy a helytelenül felhasznált pénzt meg kell menteni, ami azt jelentené, hogy kevesebb problémánk lenne az egész dologgal kapcsolatban, és felhagyhatnánk a SIS II-vel való késlekedés miatti aggodással is. Ez az álláspontja Szászországnak is, amely egy német régió Lengyelország és a Cseh Köztársaság közelében. Biztos vagyok benne, hogy több értelme lenne annak, ha a rendőrségen belül való stabilizációval foglalkoznánk, mintha bevezetnénk az említetthez hasonló rendszert.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Hölgyeim és uraim! Szeretném azzal kezdeni, hogy köszönetet mondok Barrot alelnök úrnak a nyilatkozatáért, noha ő most előnytelen helyzetben van, mivel jó lett volna, ha a Tanács álláspontjáról is hallhatunk. Egyszerűbb parlamenti ellenőrzést gyakorolni a Bizottság, mint a Tanács felett.

2001 decemberében a Bizottság megbízást kapott a Schengeni Információs Rendszer (SIS) második generációjának kifejlesztésére, amelynek a várakozások szerinti 2007 márciusában kellett volna megkezdenie működését. Számos probléma merült fel, és többszörös késésekre került sor. Az új rendszer még mindig nem működik. Egyesek azt jósolják, 2010-ig nem is fog működni, míg mások magának a projektnek a megvalósíthatóságát kérdőjelezik meg. Most már nemcsak a SIS késik, de a vízuminformációs rendszer (VIS) is, mivel mindkét projektet ugyanaz a társaság fejleszti.

Azt kell mondanom, Barrot alelnök úr iránti bizalmam töretlen. Politikai pályája során mindig hozzáértőnek, komolynak és Európa-pártinak bizonyult. Tudjuk, nem ő kezdeményezte a SIS-projektet; akkor örökölte meg, amikor Barroso elnök úr felkérésére elfogadta feladatköre megváltoztatását. Egyértelmű, hogy az Európai Bizottság szolgálatait és a központi rendszer kifejlesztésére szerződöttes társaságot kell felelősnek tekinteni.

A Parlament költségvetési hatósági jogosultsággal rendelkezik, és jogunk és kötelességünk, hogy magyarázatot követeljünk az Európai Bizottságtól. Mi szükségünk van a SIS II-re? Külső határaink hatékonyabb ellenőrzésére, nagyobb biztonságra, biometrikus adatokra és a figyelmeztető jelzések összekapcsolására van szükségünk. A tervek szerint két globális műszaki tesztre, úgynevezett mérföldkő-tesztre kerül sor: az elsőre december 22-én, a másodikra pedig 2010 nyarán. Az első teszt célja a SIS II 72 órán keresztül üzemi körülmények között való zökkenőmentes, megbízható és hatékony működésének ellenőrzése, valamint annak ellenőrzése, hogy az alapvető központi funkciók és az adatkonzisztencia mindennemű probléma vagy megakadás nélkül tud működni.

Ez számos kérdést vet fel. Az első, hogy van-e olyan kockázat, amely a tesztnek az ez év decemberében való végrehajtását veszélyeztetheti? A második, hogy a kockázat mérséklése érdekében figyelembe veszik-e a követelmények szintje, vagy akár a tesztben részt vevő országok száma csökkentésének lehetőségét? A harmadik, hogy ezeket az új teszteket a társasággal fennálló éves szerződés részének lehet, avagy további követelményeknek kell tekinteni, amelyek további költségekkel járnak? A negyedik, hogy a problémák és a műszaki hibák észlelése eredményezte-e a szerződés további szolgáltatásokkal való kibővítését? Mennyi pénzt fizettek ki ezek alapján? Az ötödik, hogy mi volt a Barrot alelnök úr által említett, a korábbi tesztek sikertelenségét okozó késések és műszaki hibák miatt a vállalkozóra kivetett kötbérek teljes összege? A hatodik pedig az, hogy miként véli a Bizottság: jelenti-e a Steriával való szerződés felmondását, ha egy alternatív megoldás végrehajtására állnánk át? És amennyiben igen, milyen hatásai lesznek ennek a VIS-re nézve?

Végül, elnök asszony, egyetlen utolsó kérdés: igaz-e, hogy Bulgária és Románia felhagyott a SIS II-re való várakozással, és már a SIS I-be való integrálódásukat tervezik?

Ernst Strasser (PPE). – (DE) Köszönöm, tisztelt elnök asszony! Igyekszem betartani felszólalási időm. Elvben üdvözljük a SIS II bevezetését és a rendszer funkcióit. Amikor az évezred kezdetén belügyminiszter voltam, intenzív lobbitevékenységet fejtettem ki a rendszerrel kapcsolatban. Akkoriban azt ígérték nekünk, hogy a rendszert 2007-ben vezetik be, és ennek egyik oka az volt, hogy sürgősen szükségünk volt rá az új tagállamok miatt, hogy ők is részt vehessenek ebben a biztonsági architektúrában.

Az új tagállamok itt vannak, ám a SIS II még nincs itt. A késés okát kérelhetetlen szigorúsággal kell kielemezni és kivizsgálni. És egyértelmű következmények is kellenek. Le kell vonnunk a múltbéli tapasztalatokból a tanulságokat a jövőre nézve.

Be kell vallanunk, hogy a Bizottság mindent megtett a SIS II projekt előmozdítása érdekében, ideértve azt is, hogy belenyugodott a távolról sem tökéletes teszteredményekbe. Nem szabad elfelejtenünk azonban, hogy nincs értelme annak, hogy túlságosan nagy kompromisszumot kössünk, mivel az a rendszer stabilitásának és megbízhatóságának kárára történne. Ezért elejét kell vennünk mindenféle olyan, a tagállamokra nehezedő további pénzügyi terheknek, amely az elemzésből vagy a tesztekben és a rendszer további késéséből eredhet. Amire szükségünk van, az a 100%-os átláthatóság, valamint az, hogy egyértelműen foglalmazzunk azok számára, akik a projektet a Bizottság részéről megvalósítják, és ennek azt is kell jelentenie, hogy szükség esetén pénzügyi következmények is lesznek a projektmenedzserekre nézve.

Edit Bauer (PPE). – (HU) Elnök Asszony! Biztos Úr! 2006-ban, amikor az új tagországok vártak a schengeni csatlakozásra, feltételként azt fogalmaztuk meg, és azt fogalmazták meg velünk szemben, hogy a SIS II-nek működnie kell. Közben kiderült, hogy a rendszer semmiképpen sem lesz működőképes. Akkor azt hallottuk, hogy a padlózat nem elég erős arra, hogy a műszaki berendezések súlyát elviselje, és ha akkor bizony a portugál Elnökség nem talált volna megoldást a "SIS one for all" rendszer működtetésére, akkor valószínűleg a mai napig nem kerülhetett volna sor a nyolc új tagország schengeni övezethez való csatlakozására.

Közben, emlékszünk, új szerződéseket kellett kötni, új pénzcsoomagokat kellett lokalizálni a SIS II rendszer kiépítésére, miközben a SIS I+ rendszer működését ugyanúgy finanszírozni kell, tehát gyakorlatilag egy kettős finanszírozás állapotában vagyunk, és ez nem kis pénzébe kerül az európai adófizetőknek. Nyilvánvalóan nem kis beruházásról van szó az európai polgárok biztonsága érdekében, és eltérően baloldali kollégánomtól, én úgy látom, hogy ez bizony nagyon nagy minőségi változást hozhat az európai biztonság érdekében.

A késésre vagyok kíváncsi, ugyanis egy dolog az, hogy 2001-ben, 2002-től 2007-ig, öt évre tervezték a rendszer megépítését. Ma arról beszélünk, hogy talán tíz év alatt megépül. Biztos Úr, egy mérnöki rendszerben nem lehet annyi bizonytalansági tényező, hogy az építés ideje megduplázódjon. Tudjuk, hogy a technika ördöge közbeszólhat, tudjuk, hogy késett a közberuházás, de végül is föl kell tennünk a kérdést, hogy mi

van a háttérben? Nem egyes országok, egyes tagországok készakarva késleltetik a SIS II kiépítését? És mi a biztosíték arra, csak a kérdést fejezem be, hogy a VIS esetében nem lesz ugyanilyen történet?

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Tisztelt elnök asszony! Tekintettel a SIS II-n végzett munka befejezésével kapcsolatos késésekre és problémákra, és azokra az előrejelzésekre, amelyek szerint a rendszer 2011 végéig, illetve mások szerint 2015-ig sem lesz teljesen működőképes, elhatározás született arra vonatkozóan, hogy ez év vége előtt olyan tesztek végeznek a SIS II rendszerén, amelyek a működését vizsgálják. Azt mondják, ha a SIS II hibásnak bizonyul, akkor a SIS I továbbfejlesztésén alapuló alternatív tervet mutatnak be.

Ez számos kérdést vet fel. Készen áll-e az Európai Bizottság egy alternatív terv végrehajtására? Mi lesz majd az azon tagállamok által végrehajtott beruházásokkal, amelyek az új rendszer kiszolgálására szolgáló berendezések beszerzéséhez kapcsolódó költségeket viselték? Felhasználják-e majd e berendezéseket az alternatív tervben? Végezetül: hogyan szándékozik behajtani a Bizottság a projektért felelősökre kivetett kötbért?

Jacques Barrot, a Bizottság tagja. – (FR) Tisztelt elnök asszony, nem tudok a feltett kérdések mindegyikére válaszolni, mivel jelenleg nehéz helyzetben vagyunk. A VIS esetében a november 1-ig végrehajtandó teszt az, ami befolyással van a központi rendszerre, a SIS II esetében pedig a mérföldkő-teszt jelenti azt a kritériumot, amelynek az év végéig teljesülnie kell.

Először is, nagyon hálás vagyok valamennyi felszólalónak. Azt szeretném, hogy az Európai Parlament teljes mértékben hozzáférjen valamennyi információhoz. Szeretném emlékeztetni önöket arra, hogy e két nagyobb rendszert a tagállamok pont arra szánták, hogy biztonságos körülmények között élvezhessék a mozgás szabadságát, ahogyan arra Busuttil úr és Moraes úr is rámutatott.

Először a VIS rendszerével kapcsolatban felvetett kérdésre, és különösen Ludford asszonynak szeretnék válaszolni, akit – előadóként – a probléma külön is érint. Annyit mondhatunk, hogy a VIS-en november 1-ig elvégzik a tesztek, és a tesztek mondják majd meg, kell-e változtatnunk a kijelölt útirányon. Eddig úgy gondolhattuk, hogy a VIS stabil architektúrával rendelkezik, van ugyan néhány hibája, de ezek javíthatók. Mindazonáltal a tesztek mutatják majd meg, hogy fel kell-e mondanunk a kivitelezővel kötött szerződést. Még túl korai erről beszélni, de ebben az esetben a menetrendet ennek megfelelően vizsgáljuk majd felül.

Szeretnék rámutatni arra, hogy 2005-ben a Tanács úgy határozott, hogy a VIS-t következetes módon és összehangoltan kell elindítaniuk a tagállamoknak. Ezért írja elő a VIS-rendelet, hogy a rendszer akkor kezdi meg működését az első régióban a Bizottság által kitűzött napon, ha valamennyi tagállam tájékoztatta a Bizottságot arról, hogy meghozták a VIS-nek az adott régióban való használatához szükséges valamennyi technikai és jogi intézkedést.

Ez azt jelenti, hogy a VIS az első régióban – Észak-Afrikában, amely az illegális bevándorlás és a biztonság szempontjából legnagyobb kockázatot jelentő országokat foglalja magában – valamennyi tagállam esetében ugyanazon a napon kezdi meg működését. Emiatt kell azt mondanom, hogy valóban valamennyi tagállam esetében nagyon fontos az, hogy képesek legyenek a VIS működtetésére és kezelésére, mivel rendkívül káros hatású volna, ha a központi rendszer alkalmasnak bizonyulna a megfelelő működésre, de a tagállamok részéről jelentkező késések miatt még tovább kellene meghosszabbítanunk a határidőket. Ezért meglehetősen rendíthetetlen vagyok ezzel kapcsolatban.

Ludford asszony külön említette az olimpiai játékok problémáját. Őszintén remélem, hogy addigra sikerül előrehaladást elérnünk. Igaz azonban, hogy az Egyesült Királyság vonatkozásában rendelkezés született arról, hogy még az olimpiai játékok előtt csatlakozzanak a SIS I + rendszeréhez, amennyiben ez az intézkedés szükségesnek bizonyul.

A vízumigénylőkkel kapcsolatban pedig azt szeretném mondani, hogy őszintén reméljük, nem térünk el túlzott mértékben a kitűzött határidőtől, mivel ez nagyon fontos a számunkra, és ha túl sokat késünk a VIS-sel, akkor megnövekedhet annak a súlyos kockázata, hogy a konzulátusokon az emberek „bevásárolnak” a vízumokból.

Ždanoka asszony a biometrikus adatokról és a rendszerhez való hozzáférés ellenőrzéséről szólt. Azt hiszem, lehetőségünk nyílik majd ennek ismételt megvitatására, de az ellenőrzés eszközeire számos egyértelmű előírás vonatkozik. Tudomásul vettem, hogy Ernst asszony ellenzi a rendszert, de nem akarom elfelejteni azt sem, amit Kirkhope úr mondott nekem. És most Coelho úrnak szeretnék válaszolni. Coelho úr nagyon

jól ismeri a SIS II-t, és szeretnék választ adni néhány kérdésére, ugyanakkor élni kívánok azzal a lehetőséggel is, hogy írásban adjam meg az általa feltett hét kérdésre a választ.

Azt mondhatom, hogy a Bizottság megkezdte a társkivitelezővel való, a szerződésről szóló tárgyalásokat, és e tárgyalások két területre összpontosultak: a további szolgáltatások és az első mérőföldkő-teszt elvégzéséhez szükséges berendezések megrendelésére, és az alapszerződés olyan módon való módosítására, amely lehetővé teszi a SIS II-n belüli mérőföldköveknek a szerződésbe foglalását. Július végén átfogó megállapodásra jutottunk. Július végén átfogó megállapodásra jutottunk, és igaz az, hogy a társkivitelező rámutatott, hogy olyan specifikációk vannak, amelyek jelentős mértékben megnehezíthetik az első mérőföldkő elérését. Mindazonáltal olyan szerződést írtunk alá a kivitelezővel, amely rögzíti, hogy a mérőföldkővet el kell érni.

Az elemzési és javítási időszak azonban egyértelművé tette, hogy a SIS II szilárd, noha időnként túlzott mértékben összetett alapokra épül, és noha szükség van bizonyos erőfeszítésekre, a rendszer kijavítható.

E részletes elemzés lehetővé tette számunkra a rendszer továbbfejlesztése több módjának meghatározását is, de az is igaz, Coelho úr – de ezt az egész Parlamentnek is mondom –, hogy nagyon ambiciózus projektbe fogtunk e területet illetően, és nem könnyű felismerni, hogy mi fog történni.

Elmondhatom azonban, hogy kötbért vetettünk ki a Hewlett-Packard-Steria konzorciumra azért, hogy megbüntessük egyfelől amiatt, mert képtelen volt az ST-n végzett működési teszt szerződéses szakaszának végére a szerződésben előírt szintre hozni a rendszert, másfelől pedig – egyelőre legalábbis – a belső VIS-tesztekben okozott késésekért.

Mindkét projektre ugyanaz a szerződés vonatkozik, ezért a kötbéreket ugyanúgy vonjuk le a SIS II-re és a VIS-re vonatkozóan benyújtott számlákból. A kötbér összege megközelítőleg 3,5 millió EUR, és a VIS esetében tovább ketyeg a kötbér, míg a SIS II esetében már nem számolunk fel többet, mivel januárban megkezdődött az elemzés és a javítás elvégzése. Amennyiben felhagynánk e projektekkel, akkor természetesen a társkivitelezőnek kell viselnie a megfelelő költségeket.

Tisztelt elnök asszony! A dolgok állása szerint, és figyelembe véve azt, amit mind a VIS-sel – a november 11-ig sorra kerülő tesztekkel –, mind a SIS II-vel kapcsolatban – az architektúra megvalósíthatóságának az év végi mérőföldkő-teszten keresztül való megerősítésének céljáról – elmondtam, nem tudok ezeknél pontosabb választ adni, mivel jelenleg a tesztek elvégzése és a mérőföldkőre való felkészülés szakaszában vagyunk.

Üdvözljük, ha a Parlament segítséget nyújt a társkivitelező ösztökéléséhez. Amint láthatták, nagyon eltökélt vagyok, és személyesen is részt veszek ebben az ügyben. Remélem, ahogyan a Galileo esetében is, több-kevesebb sikerrel járok majd el e projektek megmentését illetően. Olyan projektekről van szó, amelyek technológiai szempontból nagyon érdekesek, és amelyek lehetővé teszik majd Európa számára, hogy kiaknázza egy nagy teljesítményű rendszer lehetőségeit, ám azt is el kell mondanom, hogy ma este még nem lehetek biztos efelől.

Azt is üdvözljük, ha a Parlament a tagállamok ösztökéléséhez nyújt segítséget: a VIS esetében úgy találjuk, hogy a legnagyobb késéseket pillanatnyilag néhány tagállam okozza.

Tisztelt elnök asszony! Nagyon jól tudom, hogy nem adtam választ minden egyes kérdésre, de továbbra is teljes mértékben a Parlament rendelkezésére állok, hogy minden olyan információt megadjak a képviselőknek – és különösen azoknak, akik ma este tették fel kérdéseiket –, amelyet csak kívánnak, és amely a rendelkezésemre áll.

Elnök. – Biztos úr, köszönöm a választ! Három állásfoglalási indítványt kaptam a vitát követően.⁽²⁾

A vitát lezárom.

A szavazásra 2009. május 22-én, csütörtökön 11.00-kor kerül sor.

20. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

21. Az ülés berekesztése

(Az ülést 20.45-kor berekesztik)

⁽²⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.